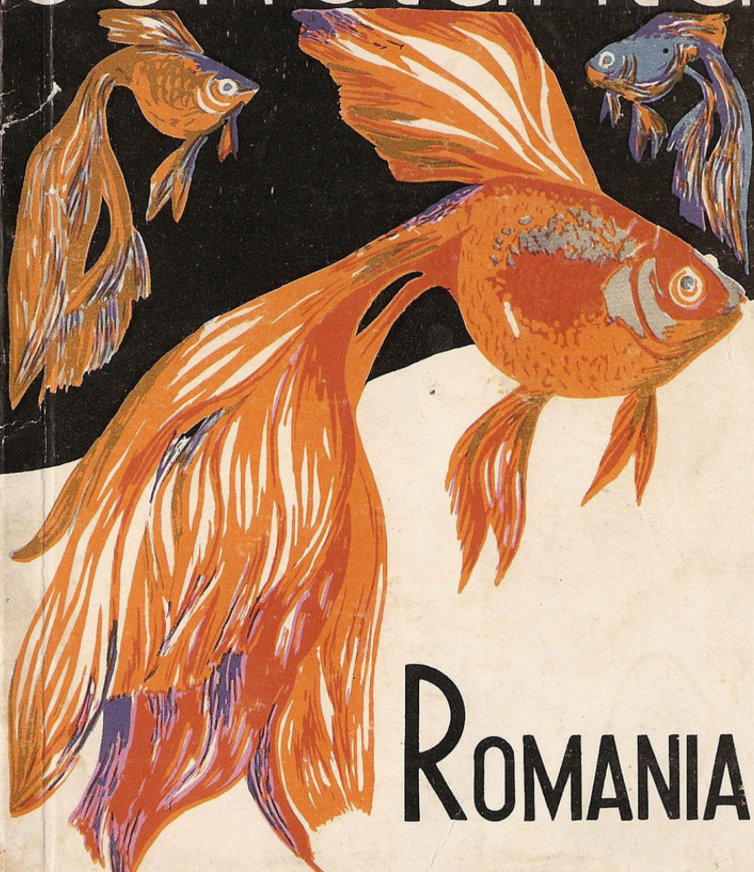
acvariu constanta

ROMANIA

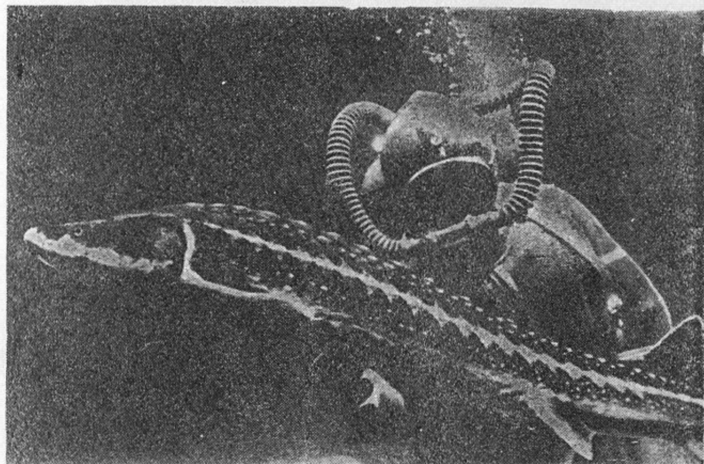
ACVARIU
CONSTANȚA

Ing. MARCEL
STANCIU

acvariu
CONSTANȚA

La lucrare au mai colaborat

IACOB MAURA — şef secţie

FIRICĂ GEORGHE —
artist plastic

BODU ERNEST — fotograf

Cuvînt înainte

Acvariul din Constanța a împlinit la 1 Mai 1968, 10 ani de existență.

O vîrstă tînără, dar o împlinire matură, bilanț a 4.000.000 de vizitatori ce s-au instruit și cultivat în fața cristalelor sale în acest răstimp.

Nu se poate concepe astăzi o plimbare sau o cură pe litoral, fără a se include în program și vizitarea acvariului.

Așezat în loc foarte potrivit, chiar lîngă mare, în fața Cazinoului, această utilă instituție prezintă vizitatorilor bogăția și varietatea de neconceput a faunei acvatice.

Aici vei putea întîlni pe lîngă principalele animale marine românești, o serie de specii de apă dulce din Delta Dunării, cît și un numeros grup de pești tropicali, care încîntă ochiul prin frumusețea coloraturii lor. Din totalul de peste 129 specii existente în Acvariu, o atenție deosebită trebuie acordată minunatului grup de sturioni, colecție unică în lume, și cărora li s-a rezervat cel mai mare bazin transparent, decorat în specific, cu o capacitate de peste 30 tone apă de mare.

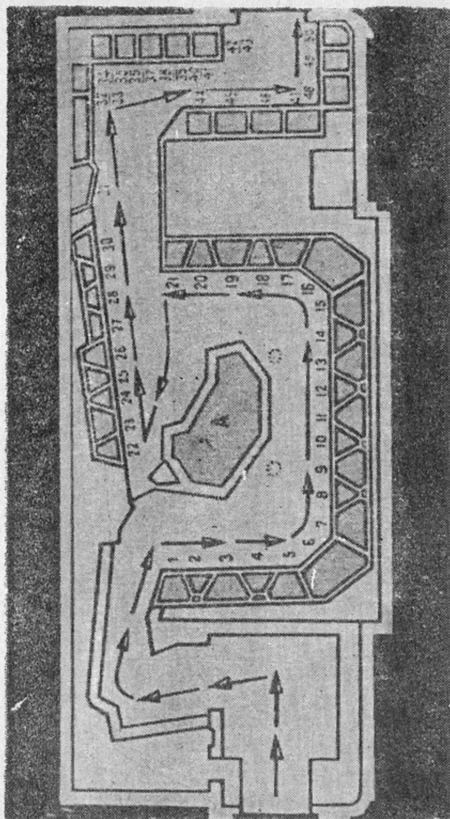
Acvariul însă este și un important loc de experimentare, de cercetare științifică, iar cercetătorii ce-l îngrijesc au realizat deja bune lucrări științifice.

La împlinirea celor 10 ani de existență, nu pot decît să urez Acvariului din Constanța să meargă pe aceeași linie ascendentă, de mare utilitate publică, să adîncească și mai mult munca de cercetare științifică și să realizeze un nou local, pe măsura dezvoltării de care a dat dovadă pînă acum.

MIHAI BĂCESCU,

Membru corespondent
al Academiei R. S. România,
Director al Muzeului de Istorie Naturală
„Gr. Antipa" — București

Planul Acvariului Constanța

Legendă

1—21 bazine cu faună din Marea Neagră.
22—31 bazine cu faună din Delta Dunării.
32—50 bazine cu pești exotici.

Capacitatea totală de apă existentă în bazinele componente ale Acvariului și în depozitele de rezervă, este de peste 170 m³ din care numai marele bazin central destinat colecției de sturioni totalizează 30 m³.

Filtrarea apei și oxigenarea ei se asigură prin funcționarea neîntreruptă a pompelor și compresoarelor de aer.

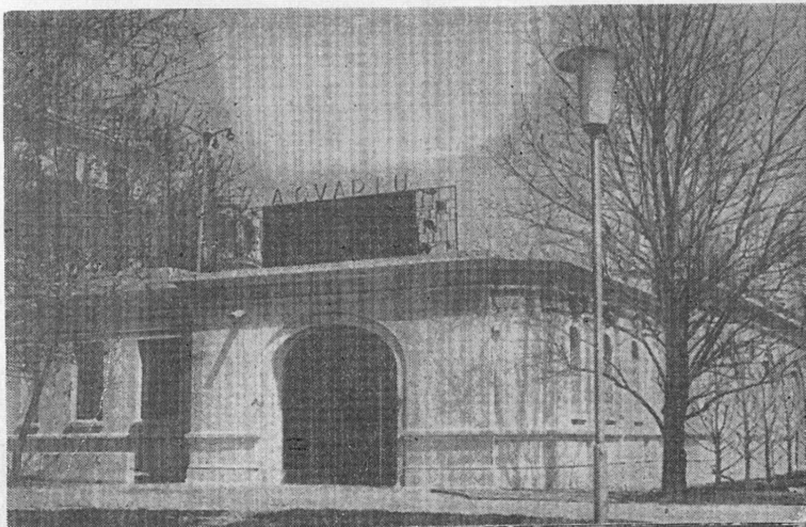
Încălzirea apei pe perioada de iarnă se realizează cu ajutorul instalațiilor calorifice și rezistențelor electrice speciale.

Privire generală

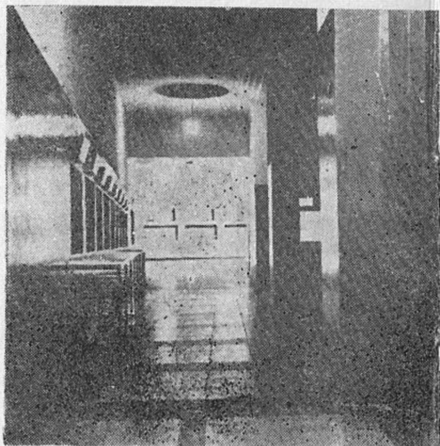
La 1 Mai 1968 s-au împlinit 10 ani de la înființarea primului Acvariu public românesc, „Acvariul-Constanța".

O aniversare care impune succinte comentarii în timp și o retrospecție asupra unei activități muzeistice în permanentă evoluție. Cei 10 ani de existență au confirmat utilitatea inițiativei de înființare a unui acvariu public pe litoral, atît din punctul de vedere al eficienței economice, al rentabilității, cît și în ceea ce privește rolul lui efectiv ca mijloc de educare științifico-naturalistic și estetic. Cei 4.000.000 de vizitatori din țară și de peste hotare constituie argumentul unui aflux considerabil spre acest gen de unitate muzeistică și confirmă mereu crescînda popularitate de care se bucură el.

Acum 10 ani microlumea subacvatică de pe faleză intra în viața orașului cu o modestă colecție de 60 specii, însumînd cca. 2.000 de reprezentanți. In prezent speciile expuse s-au dublat (129) ca și numărul exemplarelor din bazinele acvariului. Dacă mai adăugăm nenumărații pești exotici de la secția crescă-

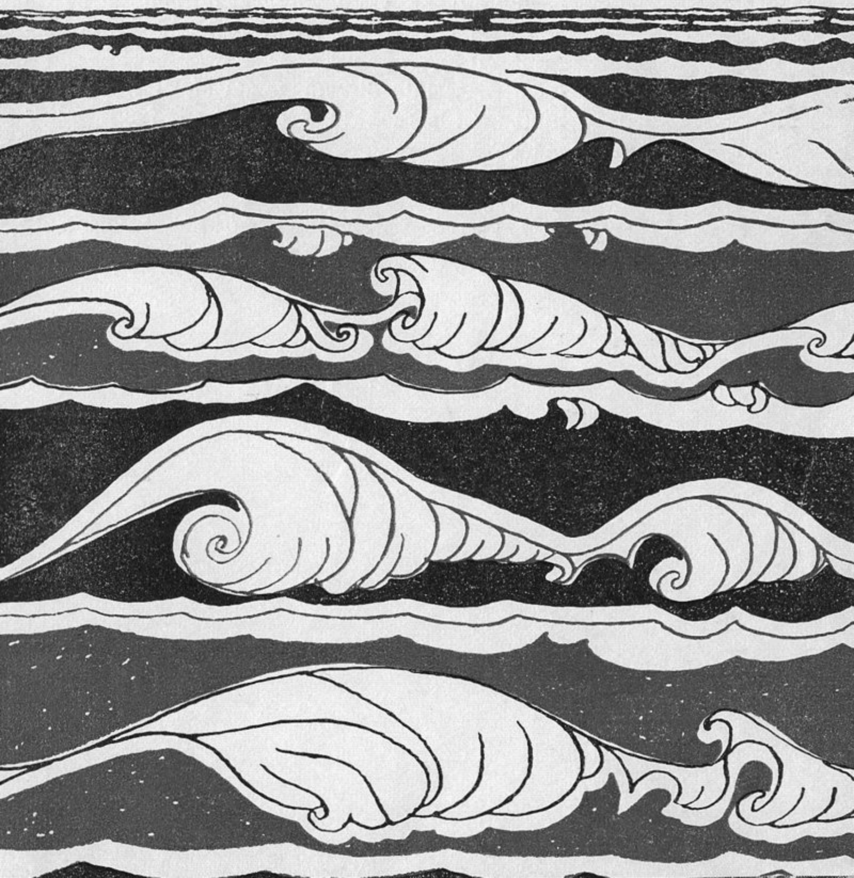

torie (practic imposibil de evaluat numeric, pentru că se înmulțesc zilnic), atunci avem imaginea unei intense preocupări pentru continua îmbogățire a acestui veritabil punct de atracție pentru locuitorii orașului și turiștii din fiecare sezon estival.

Prin colectare și selecție continuă, prin întreținerea relațiilor de schimb cu acvariile publice din alte țări (R.D.G., R.F.G., Ungaria, Cehoslovacia, Danemarca), s-a ajuns la stadiul în care, practic, posibilitățile de extindere a colecției actuale sînt nelimitate. De la un an la altul același vizitator poate sesiza noutatea și poate fi sigur că fiecare revenire la lumea peștilor îi va oferi ceva nou, inedit. Aici poate fi văzută cea mai completă colecție de sturioni din lume, expusă în cel mai încăpător bazin transparent din Europa (capacitate 30 tone), pot fi admirate jocurile de lumină și culoare din solzii peștilor exotici și grația actiniilor, pot fi învățate o mulțime de lucruri interesante despre viața și obiceiurile locuitorilor adîncurilor.

In încheiere trebuie subliniat caracterul științific, de cercetare, al unității. Cele 11 comunicări susținute de colectivul de specialiști ai acvariului la sesiunile științifice ale Consiliului Muzeelor dovedesc preocuparea pentru latura aplicativă a cercetării biologice și atestă o intensă activitate în acest sens.

FAUNA DIN MAREA NEAGRĂ

Marea Neagră

Marea Neagră se deosebește complet de toate mările și oceanele globului, atît prin conformația sa cît și prin constituția fizico-chimică a apelor sale, care au influențat direct asupra componenței biologice a acestei mări.

Sub 180 m adîncime, Marea Neagră nu oferă posibilități de viață, fiindcă întregul strat de apă este infectat de gazul toxic, hidrogen sulfurat (H_2S).

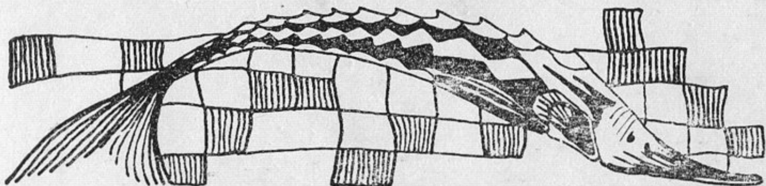
Ca o consecință directă, fauna Mării Negre este mult mai săracă în specii decît fauna altor mări.

Din 175 specii de pești existenți în Marea Neagră și Azov, 107 sînt emigranți din Mediterana, numai 31 sînt autohtone iar 37 sînt forme de apă dulce ce trăiesc la gurile fluviilor.

DATE FIZICO-CHIMICE

Suprafața	413.488 Km^2
Lungimea	1.149 Km.
Salinitatea	17-18 gr./l.
Adîncimea medie	1.197 m.
Adîncimea maximă	2.246 m.

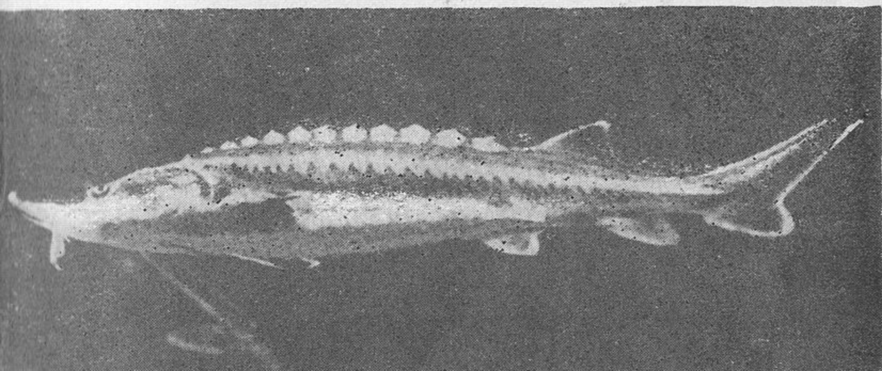
Sturionii

Sturionii (Fam. Acipenseridae)

Morunul (Huso huso-Linne), Nisetrul (Acipenser güldenstaedti-Brandt), Păstruga (Acipenser stellatus-Pallas), Șipul (Acipenser sturio-Linne).
Specii marine relicte ponto-caspice, se întîlnesc numai în Marea Neagră, Caspică și de Azov, de unde migrează în vederea reproducerii, în fluviile tributare și afluenții acestora. Excepție face șipul răspîndit pe țărmurile Europei și coastele americane ale Oceanului Atlantic.
Sturionii au corpul fusiform, lipsit de solzi, acoperit cu mici plăci osoase.
Botul diferă de la o specie la alta, fiind la nisetru scurt, lat și rotunjit, foarte lung, îngust și lățit la păstrugă, scurt, turtit cu vîrf ascuțit la morun și alungit, triunghiular și rotunjit la vîrf la șip.
Hrana lor o constituie moluștele, crustaceele și peștii mici.
Ating talii uriașe, morunul pînă la 5 m lungime și 1.200 kg greutate, șipul pînă la 3,5 m și 200 kg., nisetrul 2 m și 100 kg, păstruga 1,5 m și 27 kg.
Carnea, de o savoare deosebită și icrele negre, deosebit de apreciate, fac ca sturionii să fie peștii cu cea mai mare importanță economică din apele țării noastre.

Pisica de mare

(Trygon pastinaca — Linne)

Specie marină de fund, înrudită cu rechinul, iubitoare de apă caldă, foarte comună în dreptul litoralului nostru.

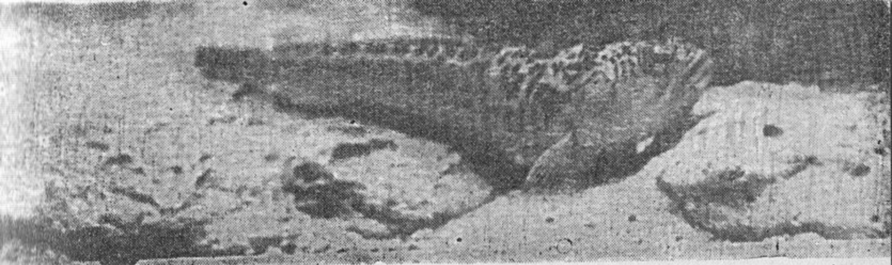
Corpul romboidal, turtit dorso-ventral, coada în formă de bici, depășește uneori lungimea corpului. Pe coadă prezintă 1—3 spini veninoși zimțați.Ințepătura cauzată de aceștia este foarte dureroasă și periculoasă.

Formă ovovivipară, naște 4—5 pui vii.

Se hrănește cu pești, moluște, crustacee.

In Marea Neagră atinge 1 m lungime și 16 kg greutate.

Carnea sa nu este comestibilă, dar din ficatul ei se extrage vitamina D_2, antirahitică.

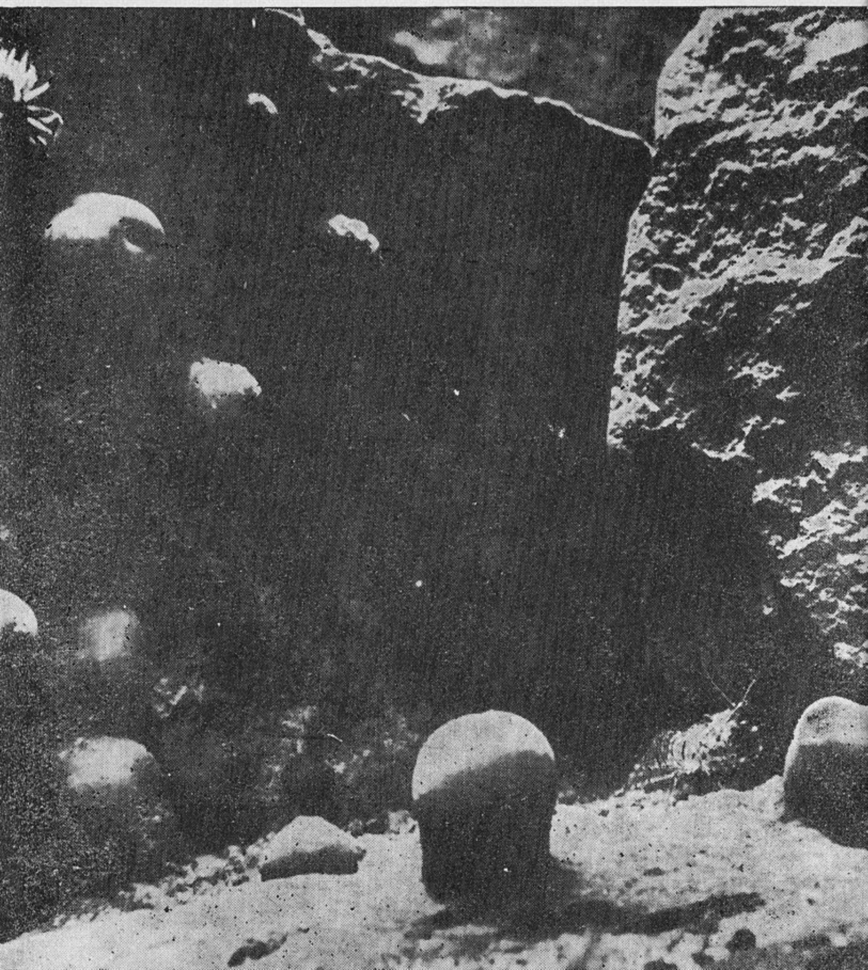

Dragonul

(Trachinus draco — Linne)
Trăiește în apropiere de coastă, îngropat în nisip.
Corpul comprimat lateral, atinge 30—40 cm și 0,500 kg greutate. Colorația cenușiu-gălbuie.
Spinii primei dorsale și cei operculari au glande cu venin, provocînd prin înțepare puternice inflamații, dureri intermitente în tot corpul, senzații de asfixiere și delir.
Carnea comestibilă.

Scorpia de mare

(Scorpaena porcus — Linne)
Trăiește pe funduri de piatră acoperite cu alge, adoptînd culoarea mediului înconjurător (mimetism).
Țepii înnotătoarelor au glande cu venin, înțepătura lor provocînd dureri mari și paralizii temporare.
Consumă pești și crustacee
Talie max. 30 cm și 300 grame greutate.
Carnea deși comestibilă, la noi nu este apreciată.

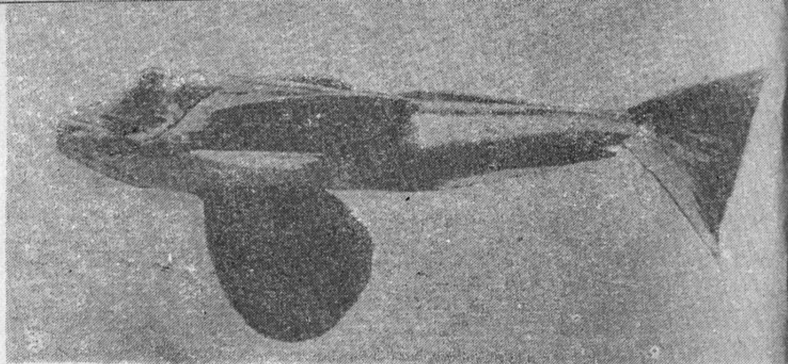

Dediţeii de mare (Actiniile)

(Actinia aequina)

Animale marine fără schelet, cu aspect de flori, splendid colorate, cu numeroase tentacole dispuse în şase cercuri concentrice, foarte mobile, bogate în celule urticante şi glutinante, cu care prind peşti, crabi şi melci.

Trăiesc pe stîncile din imediata apropiere a ţărmului, fixate pe pietre.

Rîndunica de mare

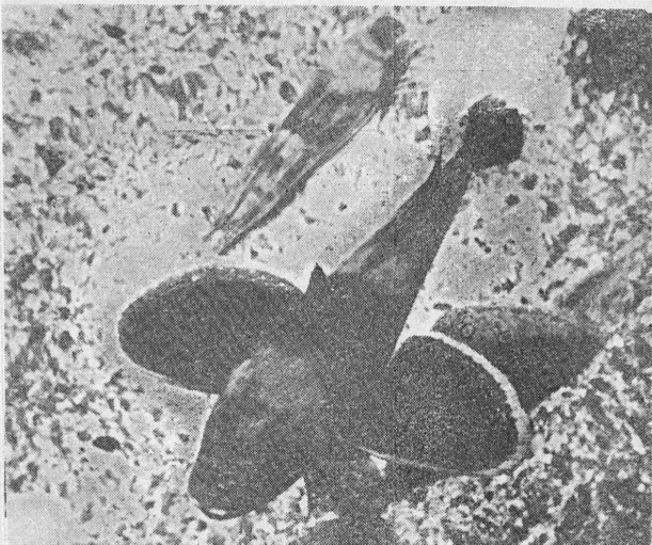
(Trigla lucerna — Linne)

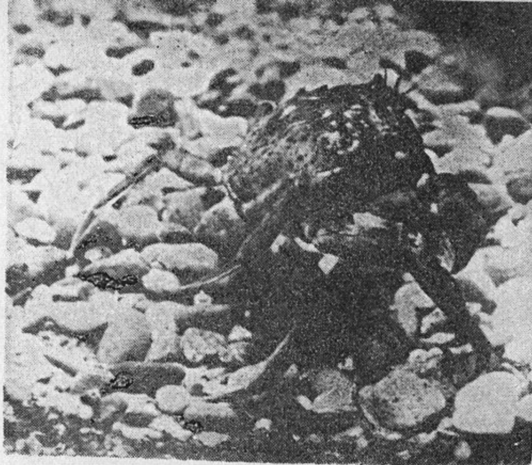
Prezintă particularitatea de a se deplasa pe fundul mării cu ajutorul primelor trei radii ale aripioarelor pectorale, transformate în picioruşe.

Coloraţia acestui peşte este foarte vie şi frumoasă, în special la aripioarele pectorale care au formă de evantai.

Se hrăneşte cu peşti mici, crustacee şi moluşte.

Măsoară 25—35 cm, rareori 65 cm. Are carne albă, gustoasă.

Crabii

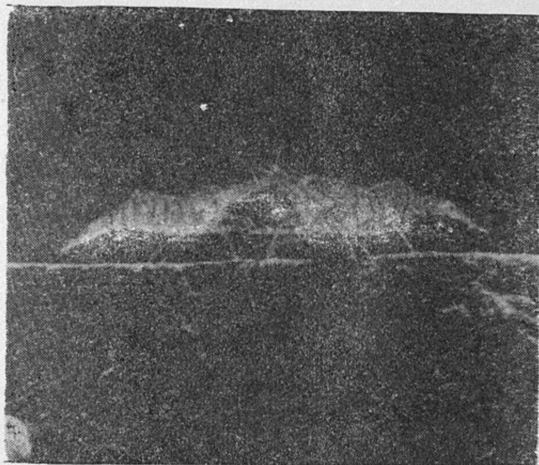
(Carcinus moenas)
(Pachigrapsus marmoratus), etc.

Trăiesc în apele litorale, în zonele de coastă, pe funduri stîncoase. Au abdomenul scurt, lipsit de înnotătoare caudală. Se deplasează în direcție laterală. Ascunși printre pietre și alge, se hrănesc cu animalele moarte de pe fund, de unde denumirea de „sanitarii mărilor".

Foarfecele primei perechi de picioare formează un organ de prins foarte eficace.

Deseori pe carapacea lor se fixează un crustaceu mic „Balanus".

Nu sînt comestibili.

Crevetii (Garizii)

(Palaemon squilla)

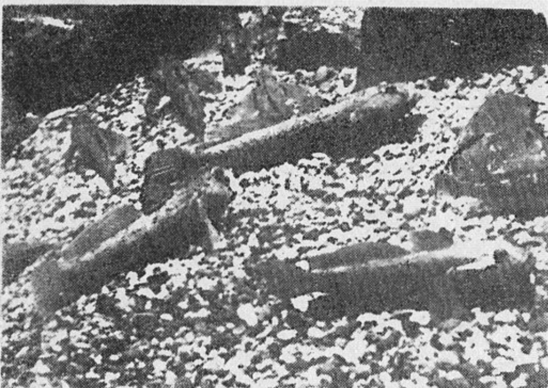
Crustacei marini cu corpul aproape transparent. Prin fierbere se colorează roșu, spre deosebire de celelalte crevete, care rămîn incolore. Abdomenul și coada bine dezvoltate, de unde și denumirea de „raci cu coada lungă".

Trăiesc în zona malului printre tufele de alge. Constituie hrana de predilecție a guvizilor, de aceea pescarii îi întrebuințează ca momeală.

Sînt comestibili.

Guvizii

(Gobius sp.)

Reprezentaţi în acvariu prin: (Gobius batrachocephalus-Pallas) Hanosul (Gobius melanostomus-Pallas) Strunghil şi (G o b i u s cephalarges-Pallas) Guvidele de mare.

Trăiesc pe funduri pietroase sau nisipoase, acoperite cu alge. Suportă variaţii de salinitate.

Coloraţia cenuşiu-verzuie, sau gălbuie, cu pete intunecate.

Cocoşeii de mare

(Blennius sp.)

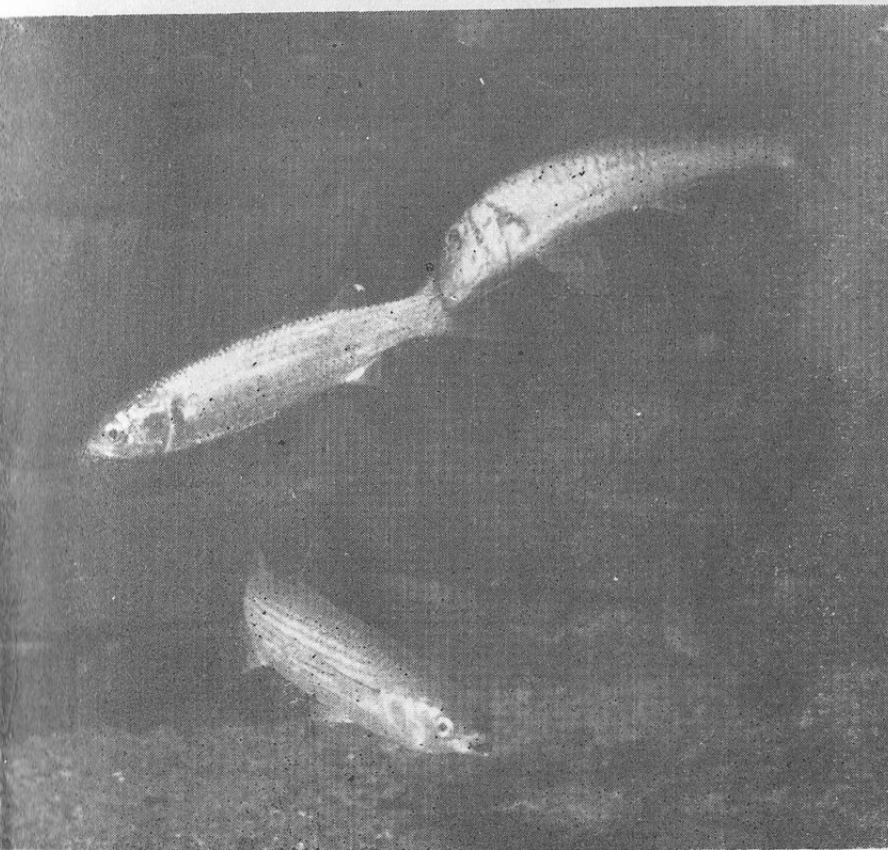
Trăiesc pe lîngă ţărm, pe funduri pietroase, printre alge şi midii. Coloraţie cenuşiu-verzuie, pînă la măslinie-neagră.

Depun icrele lipindu-le de pietre în zona litorală. Masculii păzesc ponta şi primenesc apa prin mişcările înnotătoarelor.

Chefalii

(Mugil saliens-Risso) Ostreinos, (Mugil auratus-Risso) Singhil, (Mugil cephalus-Linne) Laban

Specii marine de cîrd, iubitoare de apă caldă. Intră primăvara în lacurile litorale pentru hrănire.
Se reproduc în lacuri sau în regiunile liniştite ale mării, cu fund nisipos. Se hrănesc cu vegetaţie, viermi, crustacee şi moluşte. Labanul este cel mai mare dintre chefali, 60 cm. lungime şi 4 kg. greutate.

Stavridele

(Trachurus mediterraneus ponticus-Linné) și

Scrumbia albastră

(Scomber scombrus-Linné).

Pești marini, migratori din Marea Mediterană. Foarte buni înotători, grupați în cîrduri. Se hrănesc cu crustacee, larve de pești și pești de talie mai mică. Spre deosebire de stavride, scrumbia albastră nu se reproduce în Marea Neagră ci în Marea de Marmara, la noi venind numai pentru hrană.
Carnea acestor două specii valoroase este apreciată și folosită cu mult succes în industria conservelor. Se pescuiesc la taliene, sau de către pescari la țaparine.

Steluțele de mare

(Crenilabrus sp.)

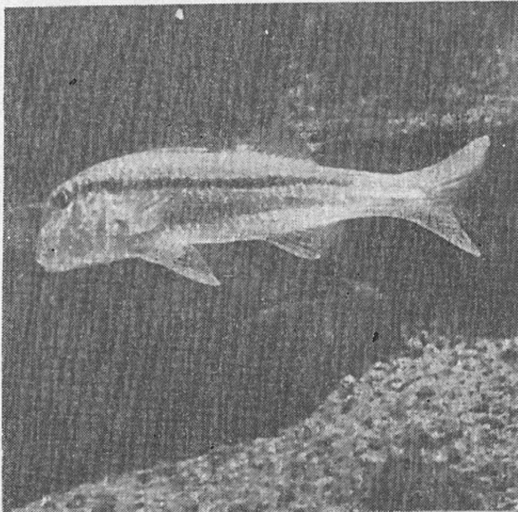
Trăiesc lîngă țărm, printre pietre acoperite cu alge, fără a forma cîrduri. Colorația variabilă, de la cenușiu-verzuie, pînă la roșcat-ruginie.
Talie maximă 40 cm.
Foarte comune în dreptul litoralului nostru.

Barbunul

(Mullus barbatus ponticus-Essipov)

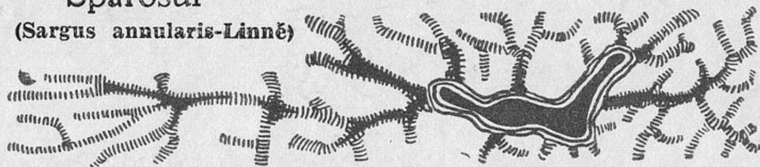
Trăiește în bancuri mici, pe funduri mîloase, în apropierea coastei.
Preferă apa rece și atunci cînd aceasta se încălzește se retrage spre adînc, revenind cu curenții reci.
Colorația roșie cu sclipiri argintii, înnotătoarele gălbui. Sub bărbie două mustăți cu care caută hrana, constituită din moluște și crustacee.

Talia maximă 23 cm lungime.
Carnea sa este fină și gustoasă.

Sparosul

(Sargus annularis-Linnĕ)

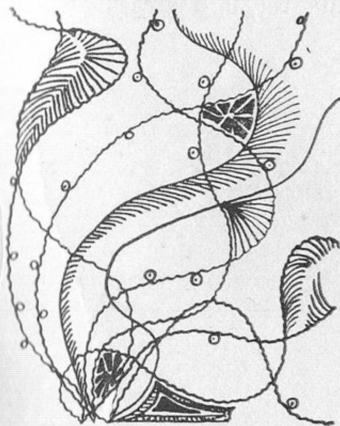

Specie marină de cîrd, de talie relativ mică, originară din Mediterana.

Corp comprimat lateral, înalt de unde și denumirea de „caracudă de mare".

Colorația aurie pe spate, argintată pe flancuri și abdomen. Cîteva dungi transversale întunecate.

Dorada

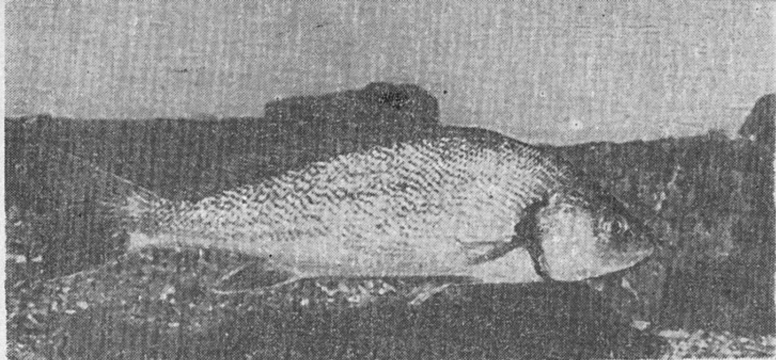
(Aurata aurata-Linné)

Pește marin emigrant din Marea Mediterană mai rar întîlnit în Marea Neagră.

Corpul său este comprimat lateral, capul mare, spinarea înaltă.

Are o colorație foarte frumoasă, albăstrui argintie. Pe opercul prezintă o pată neagră.

Sensibil la temperaturi scăzute.
Hrana sa este constituită din moluște.
Prezintă fenomenul de inversiune sexuală, comportîndu-se uneori ca femelă, alteori ca mascul.
Carnea sa este foarte apreciată.

Milacopul

(Sciaena cirrosa-Linné)

Specie marină de fund, preferă zonele nisipoase. In apele noastre este mai rar întîlnită.

Corpul comprimat lateral, spatele arcuit, pe bărbie o mustață scurtă ca un neg.

Colorația corpului deosebită, un veritabil mozaic.

Se hrănește cu pești, alge, și viermi.

Corbul de mare

(Corvina umbra-Linné)

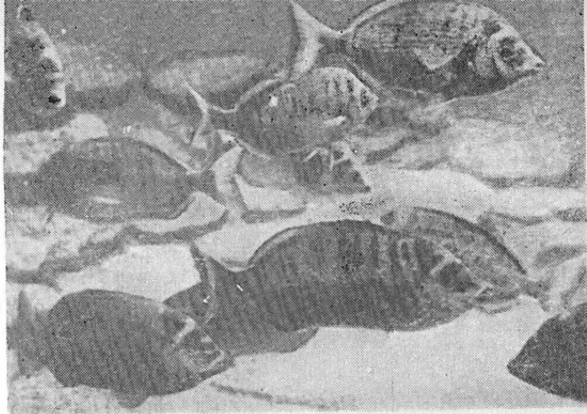
Specie marină, migratoare de cîrd, preferă țărmurile stîncoase. Colorația corpului brun întunecată.

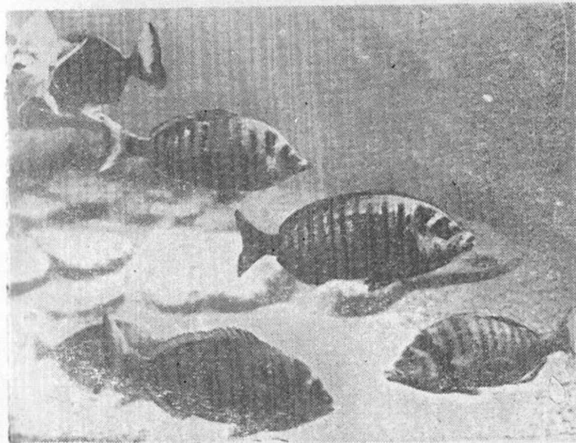
Se hrănește cu alge, crustacee, moluște mici și viermi.

La noi atinge talia maximă 50 cm și 5 kg greutate.

Intîlnită rar în Marea Neagră

Hiena de mare

(Charax puntazzo-Cetti)

Pește marin, vioi și agresiv, emigrant din Marea Mediterană.
Are corpul de formă ovală, mult comprimat lateral.
Fondul general al corpului cenușiu, traversat de 7—10 benzi întunecate.
Preferă funduri stîncoase, acoperite cu alge, cu care se hrănește.
Gura puternică e prevăzută cu un rostrum osos, ce ajută la spargerea cochiliilor de moluște. Carnea comestibilă.

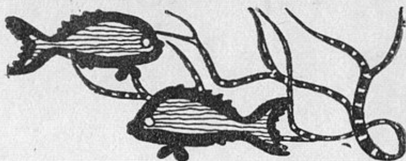
Lavracul

(Morone labrax — Linné)

Intîlnit în regiunile îndulcite ale mării în special la gurile Dunării, ca exemplare izolate.

Denumit și „lup de mare" fiind foarte răpitor și viclean.

Preferă locurile stîncoase de lîngă mal. Corp alungit, ușor comprimat lateral. Colorația cenușiu-plumburie. Consumă pești, crustacei și viermi. Atinge 1 m lungime și 12 kg greutate. Carnea foarte gustoasă.

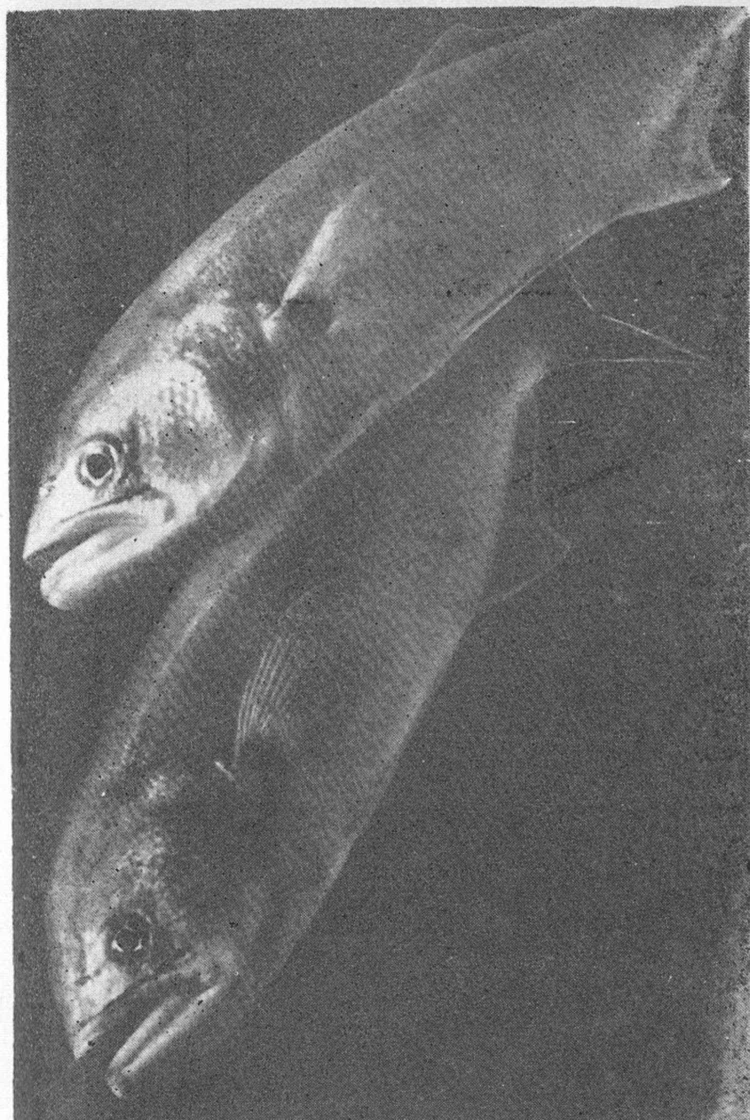

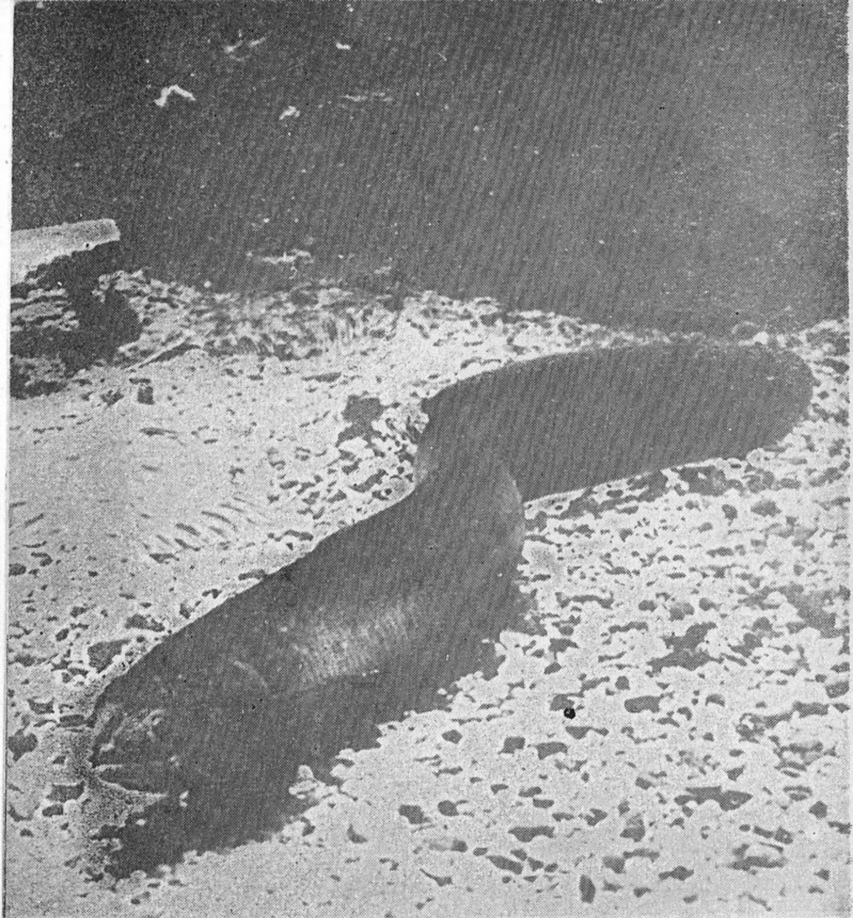
Lufarul

(Pomatomus saltatrix — Linné)

Pește marin migrator, iubitor de apă caldă, extrem de vorace, considerat cel mai feroce dintre toți peștii marini. Trăiește în bancuri la suprafața apei, urmărind cîrdurile de pești: scrumbii, stavrizi, hamsii, etc.

Talie maximă 1 m și 25 kg; obișnuit măsoară 30—50 cm, și cîntărește 2—3 kg. Carnea foarte fină, mult apreciată.

Anghila

(Anguilla anguilla — Linné)

Peşte migrator ce trăieşte în ape dulci, hrănindu-se intens. La maturitate pleacă în cîrduri, ajungînd în Oceanul Atlantic (Marea Sargasselor), unde la o adîncime de 500 m, femelele depun icrele. După reproducere părinţii mor.
Puii se ridică la suprafaţă şi timp de 2—3 ani, purtaţi de curentul Gulf-Stream, ajung pe coastele Europei. Intrînd în apele dulci urmează ciclul de viaţă al părinţilor.

Calcanul

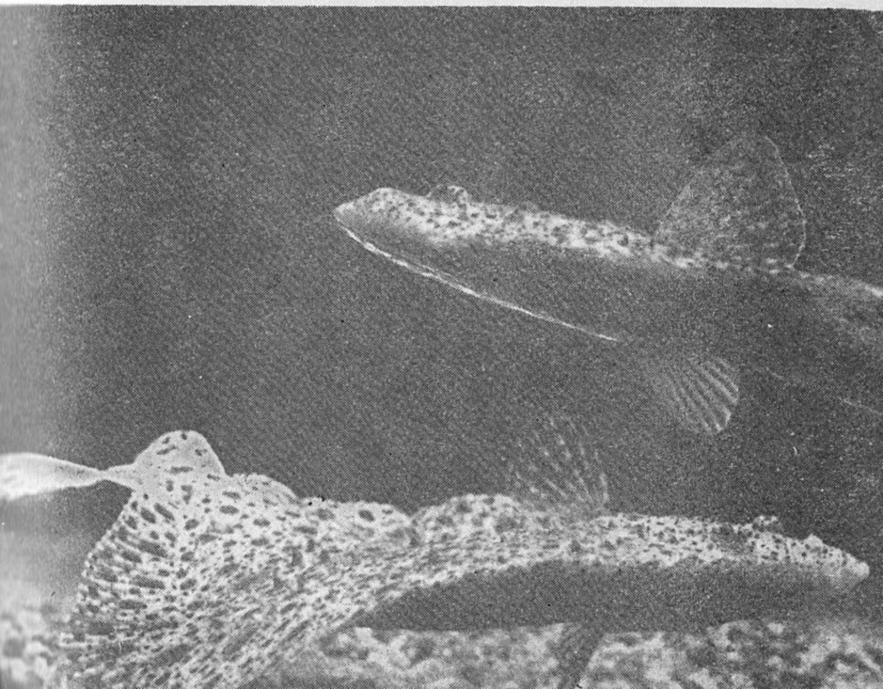
(Scophthalmus maeoticus — Pallas)

Specie marină ce trăiește îngropată pe funduri nisipoase, mimînd colorația mediului înconjurător. Calcanul iernează în mare la 60—100 m adîncime. Primăvara vine la țărm pentru reproducere după care se retrage la adînc.

Puii de calcan înnoată în straturile superficiale ale apei. Cu timpul se lasă la fund, ochii migrînd pe o singură față a corpului.

Hrana : Viermi, crustacee, moluște, pești.

Talie max. 1 m și 15 kg. Carne foarte gustoasă.

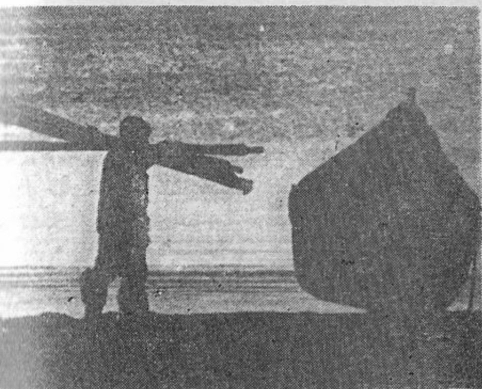

Calul de mare și Acul de mare

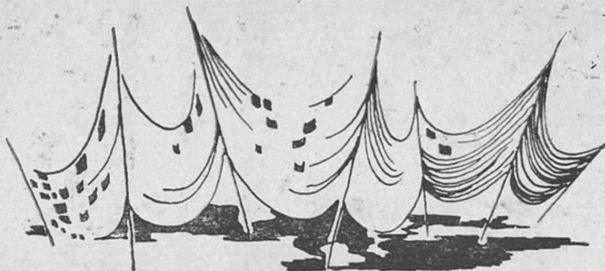
(Hippocampus hippocampus — microcoronatus — Slastenenco)
(Syngnathus tiphle argentatus — Pallas)

Specii de talie mică, ce trăiesc în apropierea coastelor, printre tufele de vegetație.
Calul de mare cu forma capului amintind pe aceea a unui cap de cal, stă agățat de plante cu coada sa flexibilă.
Acul de mare cu aspect de băț noduros, se confundă datorită homocromiei copiante, cu tufele de zoostera.
Masculii ambelor specii prezintă o pungă incubatoare, în care femelele depun icrele.
Hrana lor o constituie crustaceii mici.

In anii puterii populare pescuitul în țara noastră a luat o amplă dezvoltare privind dotarea sa din punct de vedere tehnic și al condițiilor optime de viață create muncitorilor pescari. Pescuitul de baltă, marin de coastă, ca și cel oceanic, se efectuează din punct de vedere tehnic în condiții deosebite față de trecut, cu unelte de mare randament, plase din fibre sintetice foarte rezistente la apă și vase motorizate, de la cutere pînă la traulere oceanice.

PEȘTI
DIN
DELTA DUNARII

Delta Dunării

Acolo unde Dunărea se îmbrățișează cu marea, se găsește uscatul cel mai tînăr al țării noastre, Delta Dunării.

Ea a luat naștere ca urmare a acțiunii combinate a fluviului cu marea, fiind apreciată ca una dintre deltele mari ale globului și printre primele din Europa.

Suprafața sa, cuprinsă între brațul Chilia și Sf. Gheorghe, este de 4.340 km^2.

Bălțile și gîrlele predomină în proporție de 87%, restul de 13% fiind porțiuni de pămînt reprezentate de grinduri.

Condițiile biologice deosebit de favorabile în această zonă, fac ca vegetația să se dezvolte luxuriant, peisajul vegetal fiind dominat în principal de stufărișuri, care se întind pe o suprafață de peste 250.000 ha.

Marea frumusețe a Deltei și ceea ce te face să n-o mai poți uita, sînt numeroasele viețuitoare, nebănuit de frumoase și interesante.

Crapul

(Cyprinus carpio — Linné)

Trăiește în special în lacurile, bălțile și rîurile de mică altitudine, bogate în vegetație. Culoarea corpului variază după mediul în care trăiește

Se hrănește cu plante acvatice, crustacei și larve de insecte.

In timpul iernii se retrage în locuri cu ape adînci, unde hibernează.

Se reproduce în lunile mai, iunie, apropiindu-se de maluri cu vegetație, grupat în cîrduri.

Longevitatea crapului este, mare depășind 150 ani.

Are o carne foarte gustoasă, cu o valoare alimentară ridicată și icre deosebit de apreciate.

Talie maximă 1 m și 30—50 kg.

Este unul dintre cei mai valoroși pești ai apelor dulci

Roșioara

(Scardinius erythrophthalmus-Linné)

Specie de apă dulce, foarte comună în bălți și rîuri cu un curs liniștit, bogate în vegetație, cu care de regulă se hrănește. Consumă de asemenea, viermi, larve și insecte.

Colorație vie, înnotătoarele roșii.

Atinge 20—30 cm și 200—300 gr, rar 35 cm. Carnea foarte gustoasă,

Babușca

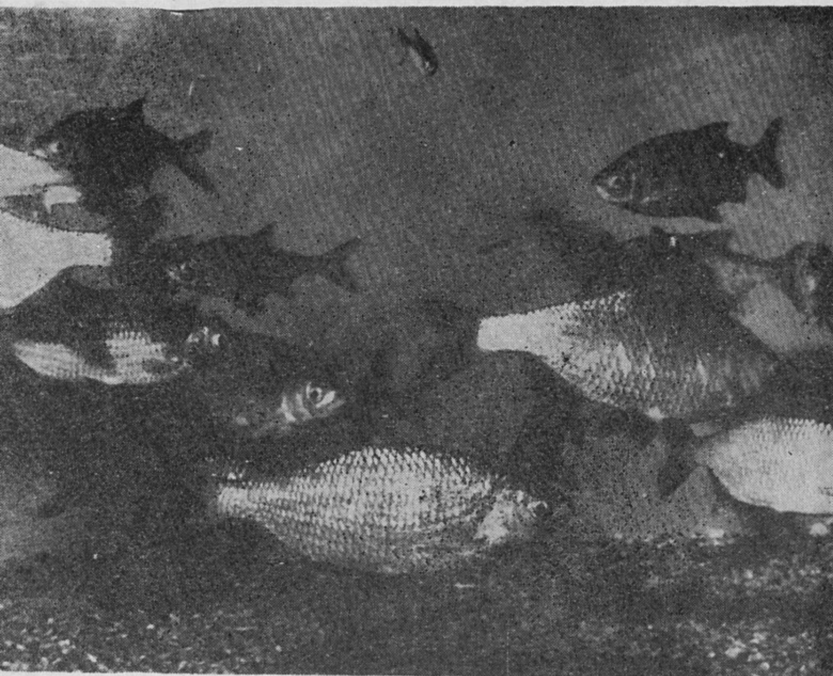
(Rutilus rutilus carpathorossicus-Vladîcov)

Trăiește în acelaș mediu de viață cu roșioara, de care se deosebește prin culoarea aripioarelor mai alb-gălbui.

Omnivor, consumă plante, viermi, larve, insecte și chiar propria progenitură.

In perioada reproducerii masculul îmbracă „haina de nuntă" — mici granulații pe cap, spate și înnotătoare.

Se pescuiesc anual cantități importante.

Plătica

(Brama brama-Agassiz)

Peşte de apă dulce fluvio-lacustru. Consumă: plante, viermi, larve de insecte, icre, crustacee.

Coloraţie argintie.

Rezistent la condiţiile proaste de mediu.

Măsoară 30—35 cm, rar 80 cm.

Carne bună, icre comestibile.

Caras

(Carassius auratus gibelio-Bloch)

Preferă apele mîloase din regiunile de şes şi de deal.

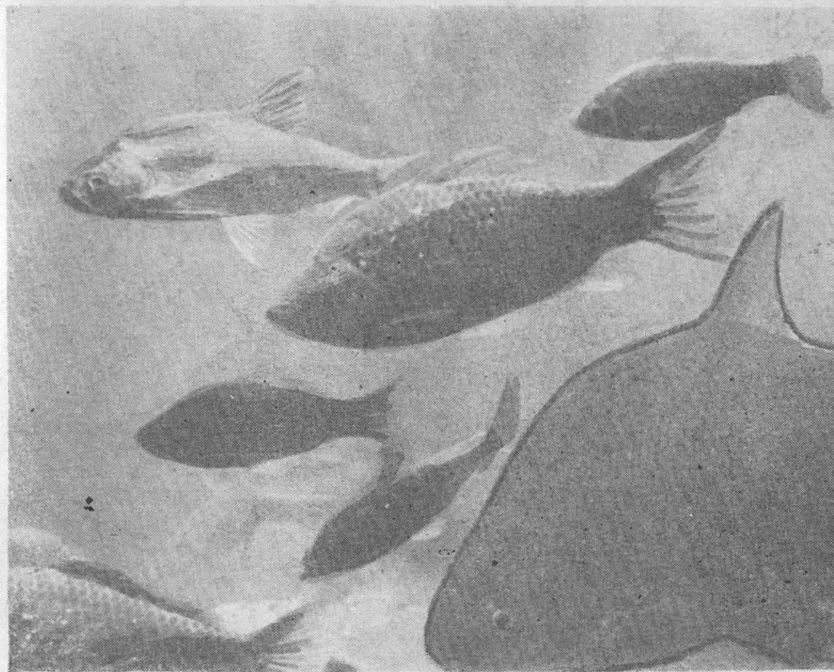
Rezistenţa faţă de condiţiile vitrege de mediu şi prolificitatea sa, îl fac foarte răspîndit.

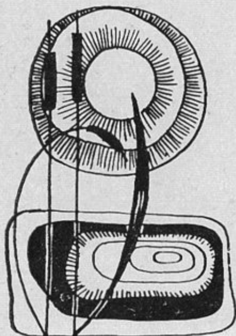
Consumă: viermi, crustacee mici şi icre.

Coloraţie argintie.

Talie max. 40 cm şi 1 kg greutate.

Carne gustoasă şi dulce.

Linul

(Tinca tinca-Linné)

Pește de apă dulce, puțin mobil, preferă bălțile cu fund mîlos.
Ziua se ferește de lumină, noaptea fiind foarte vioi.
Se hrănește cu: insecte, crustacei, viermi și plante.
Iernează în nămolul bălților, stînd în stare letargică pînă primăvara.
Protejat de un strat gros de mucus, este foarte rezistent la boli.
Colorația variabilă după mediu, de regulă verde închis, gălbui sau negricios.
Talia: 30—60 cm și 1,600 kg.
Carne albă, dulce, gustoasă.

Cega

(Acipenser ruthenus)
-Linné

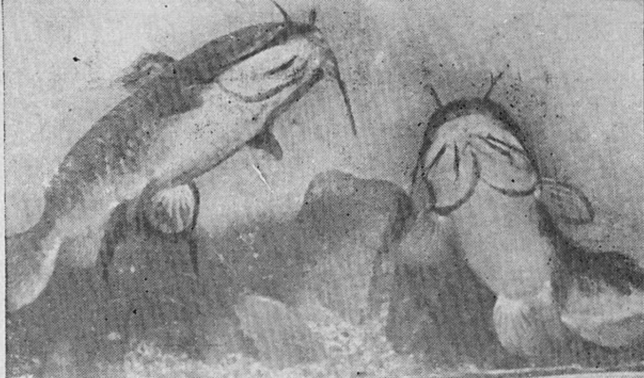
Face parte din marea și valoroasa familie a sturionilor, fiind un pește exclusiv de apă dulce.
Trăiește în Dunăre; preferă apele adînci, limpezi, cu fund tare, apropiindu-se de mal numai dacă acesta este abrupt. Nu suportă apele tulburi și cele sărace în oxigen.
Se hrănește cu crustacee și larve de insecte.
Măsoară 60—70 cm și cîntărește 4—5 kg, rar 1—1,25 m și 16 kg.
Carnea și icrele mult apreciate.

Somnul
(Silurus glanis-Linné)

Peşte de apă curgătoare, ce intră în bălţi pentru reproducere.
Pielea fără solzi. Capul turtit, gura mare, trei perechi de mustăţi.
Duce viaţă nocturnă, sedentară. Iernează în gropi, fără a se hrăni.
Lacom şi vorace, consumă peşti, crustacee, broaşte, păsări de baltă etc.
Longevitatea sa trece de 30 ani, iar ca talie este apreciat ca cel mai mare peşte de apă dulce: 5 m şi 300 kg greutate.

Somnul pitic

(Ameiurus nebulosos-Le Sueur)

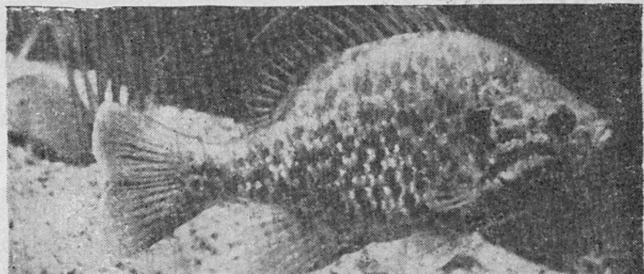
Element nou în fauna noastră, originar din America.
Preferă ape curate, liniștite, cu vegetație și fund moale sau nisipos.
Răpitor nocturn, consumă icre, puiet de pește, animale mici.
Iernează îngropat.
Pielea cenușie, fără solzi.
Talie 30—40 cm și 1—2 kg.

Bibanul soare

(Lepomis gibosus-Linné)

Are aceeași origine cu Somnul pitic.
Preferă ape stătătoare sau lin curgătoare, cu fund mîlos sau nisipos și multă vegetație.
Corpul mult comprimat lateral și foarte plăcut colorat.
Consumă viermi, larve de insecte, icre și puiet de pește.
Talie 10—15 cm.
Carne mediocră.

Șalăul

(Sander lucioperca-Linné)

Răpitor de ape dulci și salmastre, limpezi, domoale, cu fund pietros sau nisipos.

Colorație cenușiu-verzuie, cu dungi transversale închise și albă pe abdomen.

Atinge 30—60 cm și 1,4 kg, rar 1,20 m și 8,15 kg.

Consumă pești mici, propria progenitură, raci, broaște, viermi și insecte.

Carne albă și gustoasă.

Bibanul

(Perca fluviatilis-Linné)

Pește de ape dulci și salmastre, bine oxigenate, cu fund tare.

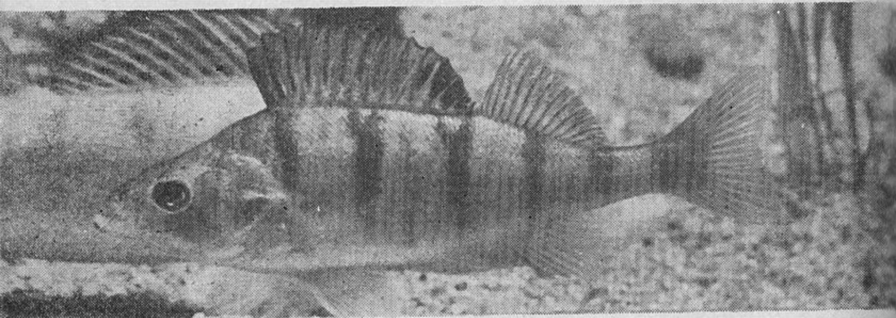
Colorația cenușiu-verzuie pe spate, alburie pe pîntece, flancurile dungate.

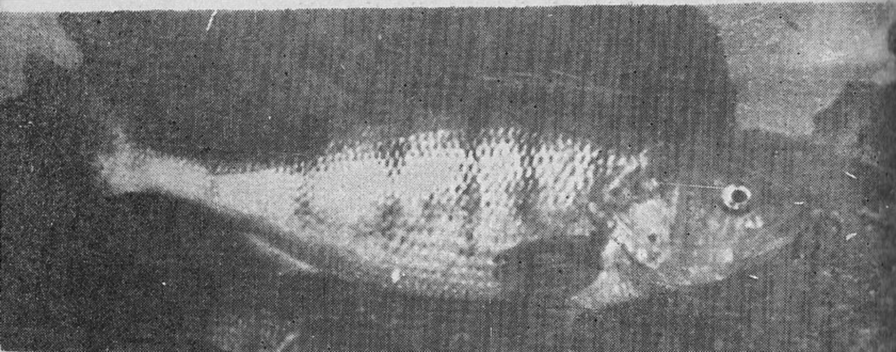
Foarte vorace, consumă crustacee, moluște, larve de insecte, pești mărunți și propria progenitură.

Iernează grupat pe fundul apelor, hrănindu-se puțin, sau deloc.

Talie maximă 50 cm și 2—5 kg greutate.

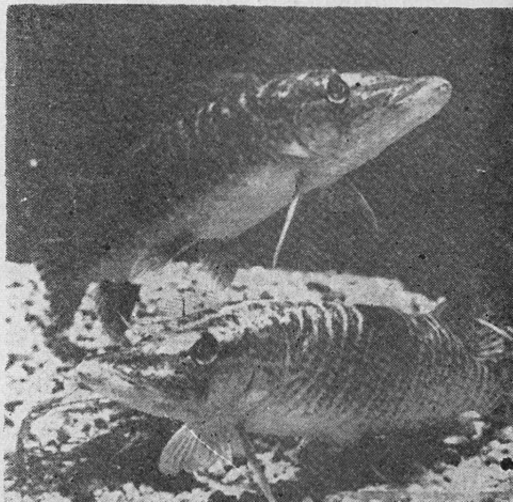
Carnea sa e albă și gustoasă.

Știuca
(Esox lucius-Linné)

Foarte comună în apele dulci, curgătoare, dar în special în cele stătătoare.
Adulții trăiesc la adînc izolați, în perioada reproducerii grupîndu-se 3—4 masculi în jurul unei femele.
Supranumită „rechinul apelor dulci" din cauza voracității sale, consumă pești mici și mari, păsări, mamifere acvatice, broaște și propria progenitură.
Corpul alungit, iar colorația variabilă după ape.
Longevitatea peste 200 ani.
Carnea și icrele foarte apreciate.

Aspecte din Deltă

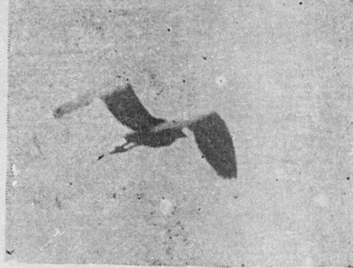
Datorită condițiilor excepționale ale mediului acvatic, abundenței hranei, existenței adăposturilor naturale și apropierii de Marea Neagră, Delta este un loc de popas și de răspîntie a căilor de migrație a păsărilor.

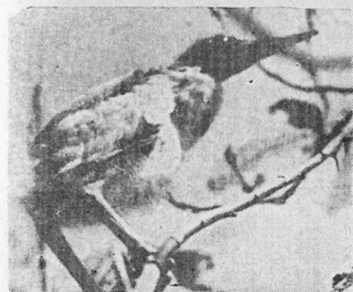
O serie de păsări importante, multe declarate monumente ale naturii, ca: pelicanii, cormoranii, lebedele, vin și cuibăresc aici.

In desișul stufărișului sălășluiesc de asemenea, stîrci, egrete, corcodei, fluerari etc.

Deosebit de variate sînt speciile de rațe și gîște sălbatice, întîlnite peste tot în Deltă.

PEȘTI EXOTICI

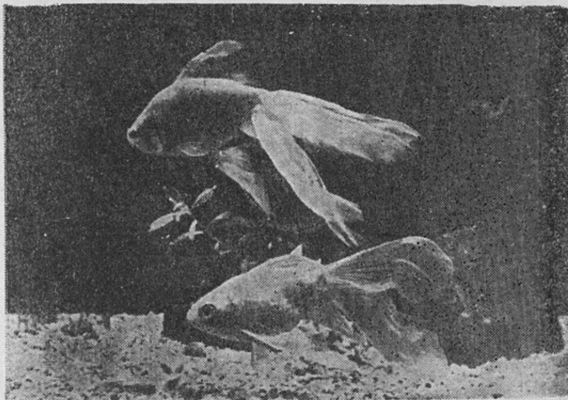
Aspecte din secție

In anul 1964 pe lîngă Acvariul din Constanța a fost creată o secție-laborator pentru reproducerea și creșterea peștilor exotici.
Inființarea acestei secții a determinat dezvoltarea activității de cercetare științifică a specialiștilor din acvariu, care au putut studia pe viu, biologia unor specii deosebit de interesante și totodată efectua reproducerea unor pești proveniți din zone tropicale foarte îndepărtate de ținuturile noastre. Astfel, s-a reușit ca din totalul de 58 specii de pești exotici, existenți în acvariu, să se reproducă 40 specii, asigurîndu-se fondul faunistic necesar muzeului ca exponate, surplusul fiind pus la dispoziția amatorilor de acvarii, a căror creștere în ultimii ani a fost fără precedent.

Carasul auriu

(Carassius auratus-Linné)

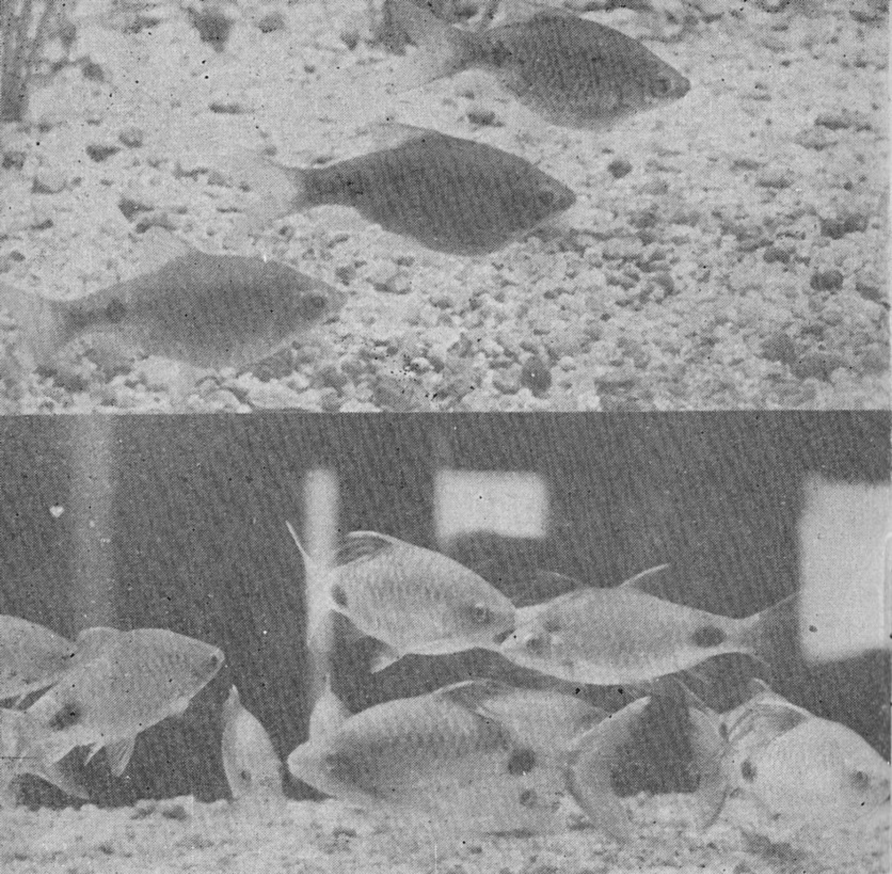

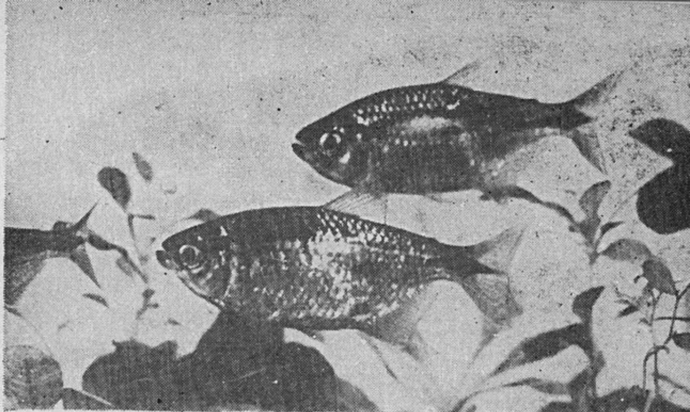

Cel mai vechi pește de acvariu, originar din China de Sud.
Prin selecție s-au obținut din carasul argintiu, numeroase varietăți: „cu coada cometă", „cu coada văl" „cu ochi telescopici" etc.
Atinge pînă la 20 cm lungime. Innotătoarele cu văl, mai lungi decît corpul.
Pașnic, omnivor, puțin pretențios.
Suportă temperaturi scăzute, optimum fiind 20°C.

Puntius conchonius și Puntius filamentosa

Ambele specii originare din India
Puntius conchonius se distinge de alte specii, prin punctul negru de la baza cozii.
Masculii în perioada reproducerii se colorează în roz violaceu.
Preferă bazine cu multă vegetație și temperatura apei în jurul a 21°C.
Pot fi crescute împreună cu alte specii și nu sînt pretențioase la hrană.

Hemigramus caudovittatus

Provine din bazinul fluviului La-Plata.
Atinge 7—8 cm. lungime.

Temperatura optimă 22°C, dar poate fi ţinut şi la 18°—19°C.

Coloraţia verde argintie, cu aripioarele roşii.

Peşte paşnic, sociabil. Nepretenţios la hrană, consumă cu plăcere alge verzi şi chiar plantele din acvariu.

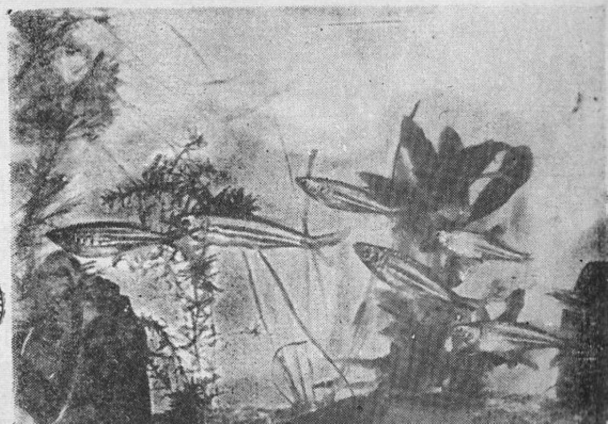
Brachydanio rerio

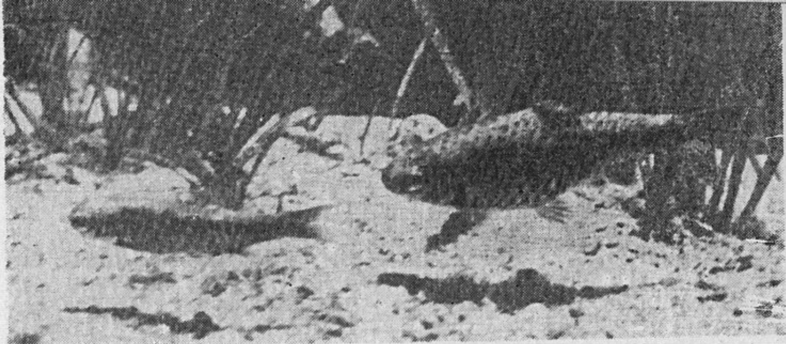
Originar din India, provinciile Madras şi Bengal.
Măsoară 4—5 cm. Trăieşte în cîrduri.
Corp fusiform, brăzdat de dungi albastre longitudinale, de unde şi denumirea de „Zebră".
Temperatura optimă 22°C.
Paşnic, sociabil şi nepretenţios la hrană.

Danio malabaricus

Provine din insulele Malabare, Ceylon.
Corp fusiform, cu dungi longitudinale late, albastre verzui. Masculul mai suplu şi viu colorat.
Temperatura optimă 22°C.
Paşnic, nepretenţios la hrană.

Puntius schuberti și Tanychtys albonubes

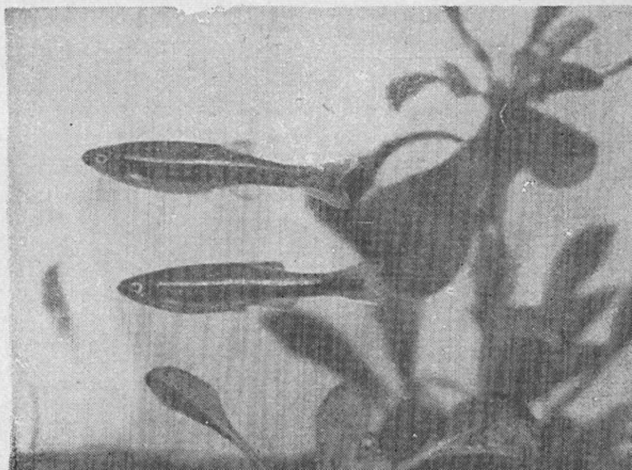

Specii originare din Asia (P. schuberti din Birmania ; T. albonubes din China de Sud). Femela de P. schuberti în general mai mare decît masculul și de culoare galbenă-portocalie.

Tanychtys albonubes cunoscut și sub numele de „Cardinal“ se aseamănă prin fosforescența culorilor cu „Neonul“.

Temperatura optimă 21—22°C.

Nepretențioși la hrană și foarte sociabili.

Rasbora heteromorpha

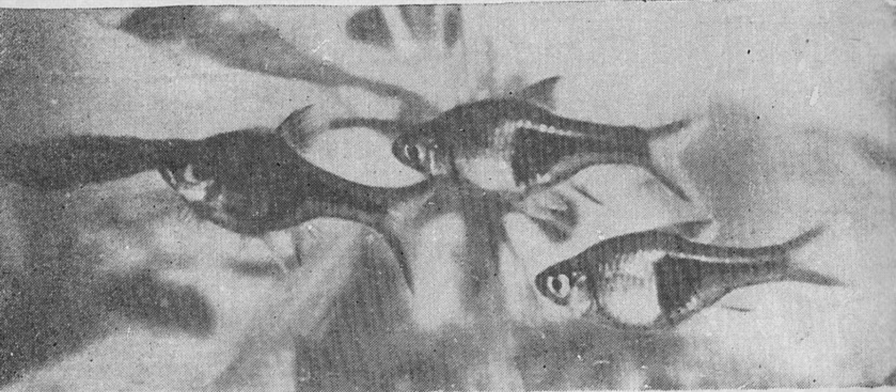
Un pește frumos colorat, din Sumatra și Malaya. Corpul fusiform, colorat în galben, portocaliu, avînd pe ambele părți cîte un triunghi negru.

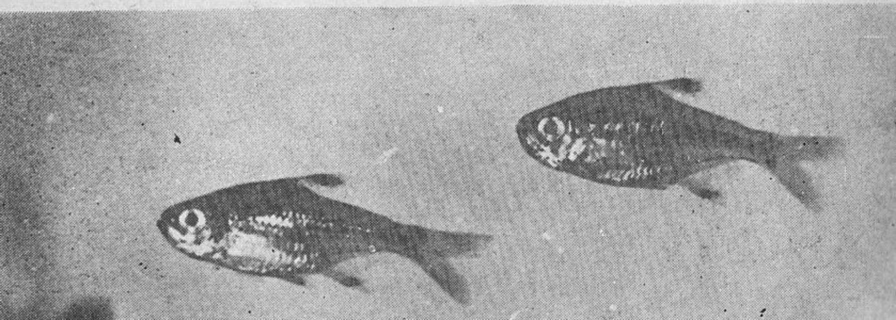
Pașnic și nepretențios la hrană. Preferă apa puțin dură, iar temperatura optimă în jurul a 24°C. Depune icrele pe plante, în special pe frunze de Cryptocoryne.

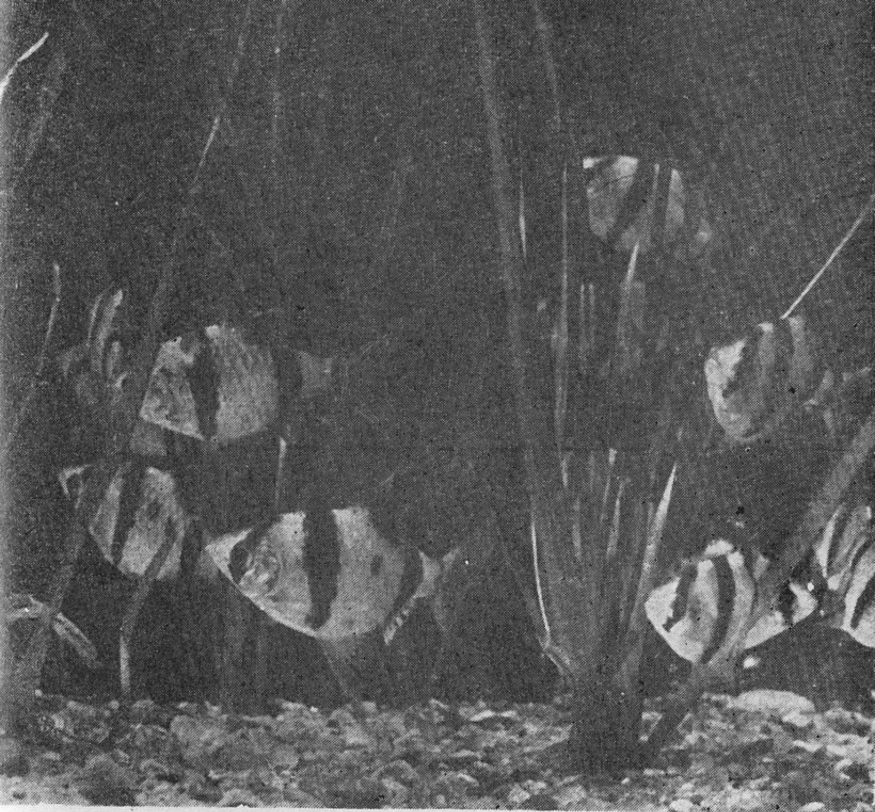
Pristella riddlei

Originară din regiunea Amazoanelor și Venezuela.
Corpul puțin comprimat lateral, translucid, iar aripioara dorsală frumos colorată, ca un drapel; de aceea i se mai spune și „peștele purtător de steag".

Temperatura optimă 24°C. Preferă apa puțin dură și poate fi asociat în bazin cu alte specii. Nepretențios la hrană.

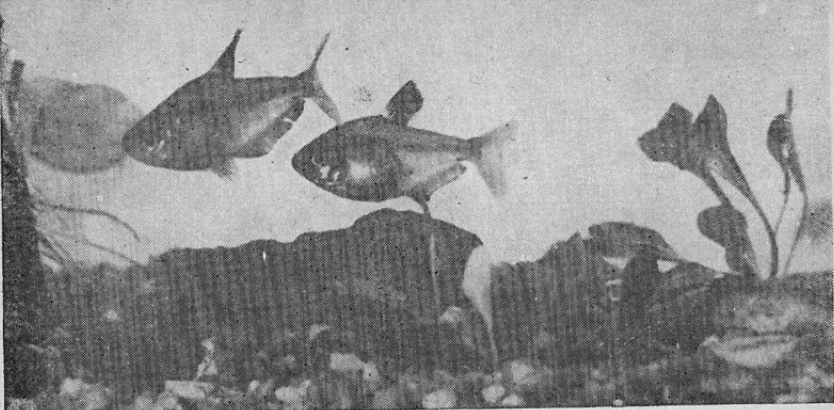
Puntius tetrazona

Originar din peninsula Malaya și insula Sumatra, de unde și denumirea de „sumatranus".

Corpul ușor comprimat lateral, foarte frumos colorat : galben cu patru dungi transversale negre, catifelate, iar aripioarele roșii.

Preferă ape bogate în vegetație, cu temperaturi mai constante, în jurul a 25°C.

Nepretențios la hrană, consumă cu plăcere și alge.

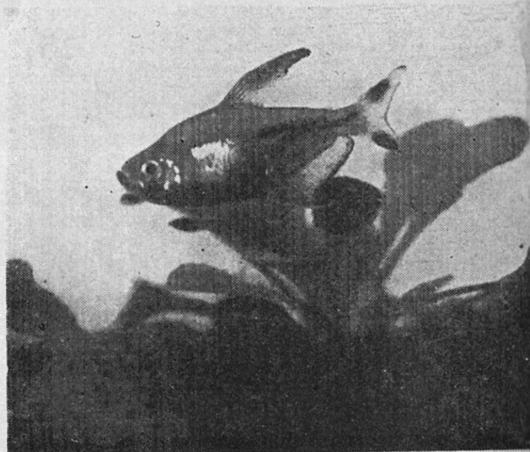

Hyphessobricon serpae

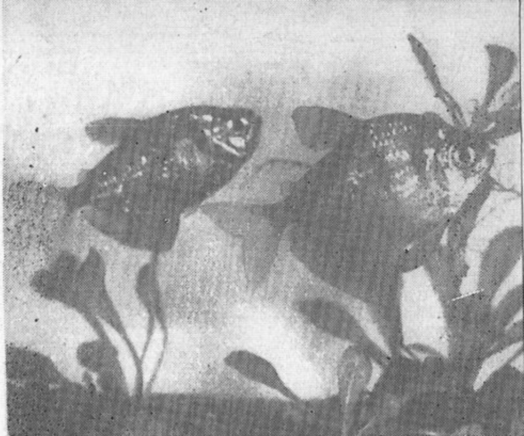
Din America Centrală, regiunea fluviului Amazoanelor. Are corpul ușor comprimat lateral, de culoare roșcată. Pe înnotătoarea dorsală prezintă o pată neagră, iar pe cea anală un triunghi roșu tivit cu negru.
Temperatura optimă a apei 24°C.
Omnivor și pașnic. Preferă apa mai puțin dură.

Hyphessobricon ornatus

Un frumos pește ornamental originar din Guyana și Brazilia.
Are corpul ușor comprimat lateral.
Colorația sa în general este roză, de aceea acvariștii îl mai denumesc „Rosaceus".
Temperatura optimă a apei 24°C.
Este un pește omnivor. Pașnic, poate fi asociat cu alți pești de acvariu.
Îi place mult soarele, apa curată și vegetația abundentă.

Gymnocorymbus ternetzi

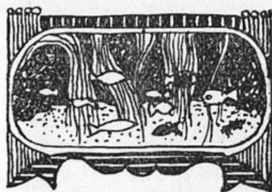

Originar din Brazilia. Are corpul comprimat lateral, de culoare argintie, cu două dungi negre dispuse transversal. Aripioara anală este mare și neagră, de unde și denumirea de „mantie de doliu".

Frumusețea lui iese în evidență la o iluminare adecvată.

Temperatura optimă 25°C.

Pește omnivor, foarte sociabil. Preferă apa mai puțin dură.

Hyphessobrycon innesi

Originar din regiunea fluviului Amazoanelor. Deoarece reflexele lui albăstrui seamănă cu lumina tuburilor de neon, a fost supranumit și „Neon".

Corpul fusiform de culoare verde, abdomenul gălbui, coada roșie. Aripioarele sînt toate albastre. Pe laturile corpului o dungă longitudinală albastră verzuie și alta roșie.

Temperatura optimă 22°C.

Preferă apa moale, cu vegetație multă Nepretențios la hrană.

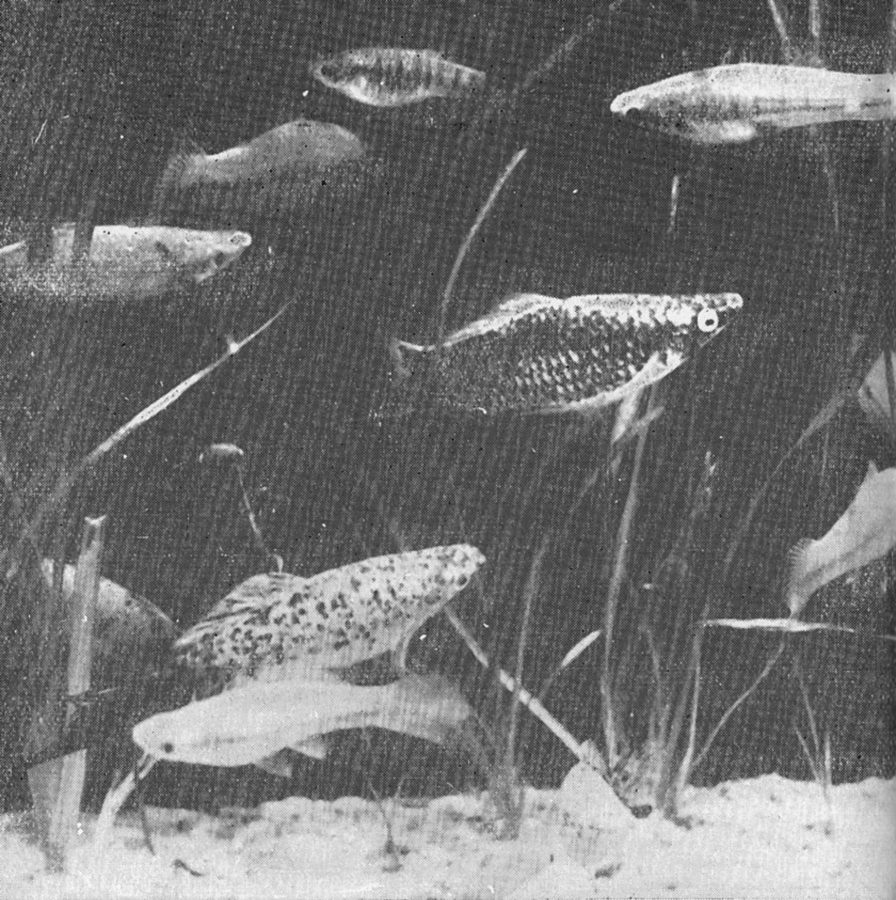
Hyphessobrycon gracilis și Nematobrycon palmeri

Pești originari din America de Sud.
Corpul fusiform, flancat pe ambele laturi cu cîte o dungă colorată în roșu la gracilis și în negru la palmeri.
Preferă ape puțin dure și vegetație cu frunză fină.
Temperatura optimă 24°—26°C.
Sociabili și puțin pretențioși la hrană.

Mollienisia sphenops

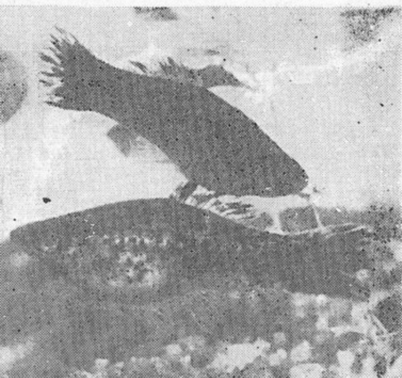
Originar din America Centrală. Corp fusiform; femela măsoară 6 cm, cu pete brune pe spate, albastru închis pe laturi. Masculul mai mic, complet negru, cu marginea caudalei galbenă.
Varietatea Black-Molly neagră catifelată.
Temperatura optimă 25°C. Naște pui vii.
Pașnic, foarte sociabil.
Consumă hrană vie sau uscată.

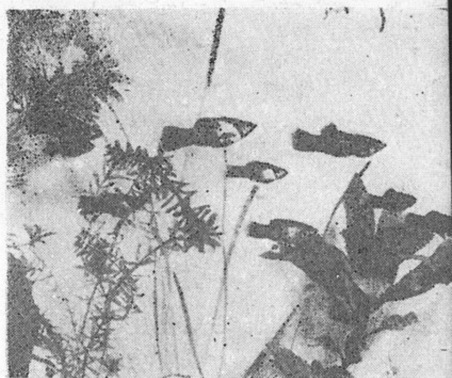

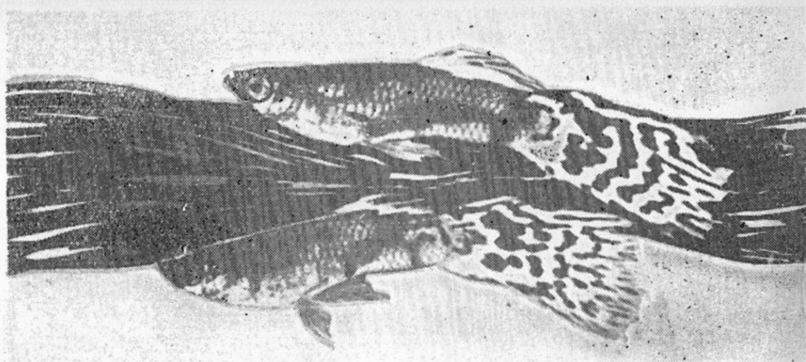

Xiphophorus helleri și Platypoecillus maculatus

Specii originare din Mexic și Guatemala.
Se încrucișează ușor între ele, dînd forme noi.
La Xiphophorus helleri femela atinge 12 cm. iar masculul numai 8 cm. și are coada alungită ca o spadă.
Temperatura optimă 23°C.
Specii pașnice, sociabile, nepretențioase la hrană.
Nasc pui vii, pînă la 100 buc., pe care apoi îi mănîncă, dacă nu sînt separați.

Lebistes reticulatus

Originar din Trinidad (America Centrală).
De culoare argintie, masculii cu pete de diferite culori.
Cunoscut și sub denumirea de „Guppi".
Se pretează f. bine la selecție, de unde varietatea de forme și culori.
Nepretențioși la hrană.

Limia nigrofasciata

Pește originar din Haiti (America Centrală).
Colorația galben-măslinie cu dungi transversale întunecate. Masculii mai mici decît femelele.
Vivipar (naște pui vii).
Temperatura optimă 22°C.
Talie max. 5 cm.
Pașnic, omnivor.

Betta splendens

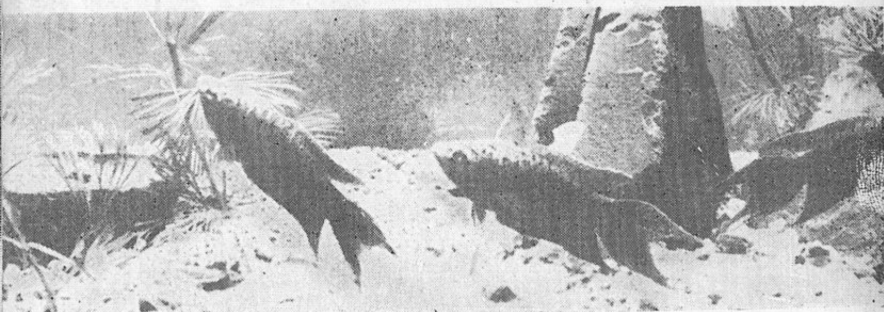

Originar din Thailanda-Malaya. Supranumit „pește luptător" pentru faptul că doi masculi nu se tolerează în acelaș bazin, angajîndu-se în luptă pînă la distrugerea unuia dintre adversari. În Thailanda se organizează „lupte de Betta" însoțite de pariuri.

Temperatura optimă 26°C.

Nepretențios la hrană.

Prezintă un organ suplimentar de respirație denumit „labirint".

Macropodus opercularis

Denumirea de „pește paradis" se datorează coloritului său minunat.

Corp fusiform, străbătut de dungi transversale roșii și verzi.

Atinge 10 cm. lungime, femela ceva mai mică.

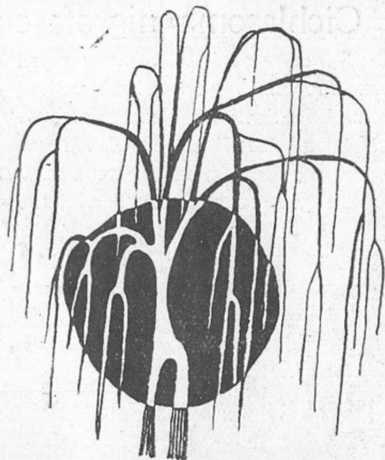
Temperatura optimă 22°C.

Prezintă ca și Betta un organ suplimentar de respirație, denumit „labirint".

Originar din China de Sud și Indonezia.

Trichogaster trichopterus

Un favorit al acvariștilor noștri, este „Gurami-albastru", originar din Sumatra și India.
Corpul puțin comprimat lateral de culoare albastră, marmorată cu negru. Înotătoarele abdominale, ca niște filamente, transformate în organe de pipăit.
Masculul are dorsala mai mare și ascuțită.
Temperatura optimă 26°C.
Ca și Macropodus și Betta prezintă „labirint", organ special de respirație.
Nepretențios la hrană.

Cichlasoma nigrofasciatum

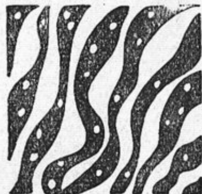
Originar din Guatemala. Corpul comprimat lateral, de culoare cenuşie, brăzdat de 8—9 dungi trasversale întunecate.

Atinge 8—10 cm. lungime. Masculul mai mic decît femela, cu pete roșii pe laturi, mai evidente în perioada reproducerii.

Agresiv, indivizii luptîndu-se între ei, fără deosebire de sex.

Scurmă fundul bazinului și se ascund printre pietre și grote.

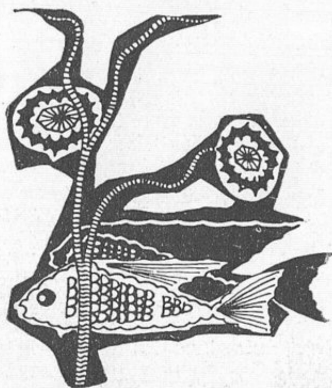
Poartă deosebită grije puilor, în primele lor zile de viață.

Pterophyllum scalare

Originar din regiunea fluviului Amazoanelor.
Corpul foarte comprimat lateral, cu trei dungi negre transversale. Aripioara dorsală foarte mare, ca o pînză de barcă de aceea i se mai spune și „Bibanul velier".
Prin selecție s-a obținut : scalarul cu voal, negru sau roșu.
Liniștit, dar pretențios. Preferă apa curată, bine aerată și hrana vie.
Temperatura optimă 24—26°C.
Depune icrele pe pietre, plante de apă sau uneori chiar pe pereții de sticlă ai acvariului.

Tilapia natalensis

Își are locul de baștină în Africa Centrală.

Masculii de regulă mai negri.

Poate atinge chiar 20 cm. lungime.

Femela clocește icrele în gură, timp de 12—14 zile, perioadă în care nu se hrănește.

Temperatura optimă, în acvariu, 24°C.

Nepretențios la hrană.

Astronotus ocellatus

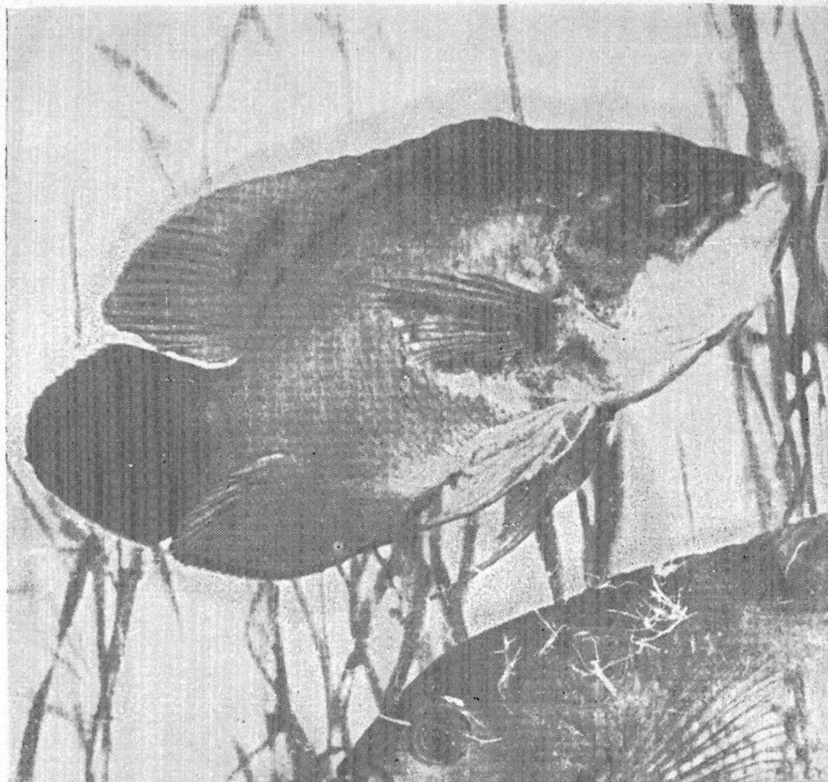
Originar din America, regiunea Amazoanelor. Denumit „peşte păun" pentru înfăţişarea şi coloritul său.

Masculul cu trei pete negre la baza aripioarei dorsale.

Răpitor, agresiv în perioada reproducerii.

Temperatura optimă 25°C.

În primele zile puii se prind de corpul mamei, care în acest fel îi apără.

Cichlasoma meeki

Pește răpitor originar din America Centrală (peninsula Yucatan), cu corpul comprimat lateral, de culoare liliachie, laturile verzi, abdomenul și gura roșie. Femela cu aripioarele mai puțin ascuțite.
Temperatura optimă 24°C.
Răpitor, îi place hrana vie, dar consumă și plante.
Certăreț și agresiv în special în perioada reproducerii.
Scurmă pe fundul bazinului, săpînd gropi.
Poartă o grije deosebită puilor.

Fauna din Marea-Neagră existentă în acvariu

1.	Acipenser güldenstaedti	Nisetru
2.	Acipenser stellatus	Păstruga
3.	Acipenser sturio	Șipul
4.	Actinia aequina	Dedițeii de mare
5.	Aurelia aurita	Meduza
6.	Anguilla anguilla	Anghila
7.	Atherina mochon pontica	Aterina
8.	Aurata aurata	Dorada
9.	Belone belone euxinii	Zarganul
10.	Blennius sanguinolentus	Corosbina
11.	Blennius tentacularis	Cocoșel de mare
12.	Boops boops	Gupă
13.	Crenilabrus griseus	Steluța de mare
14.	Crenilabrus ocellatus	„ „
15.	Crenilabrus tinca	„ „
16.	Charax puntazzo	Hiena de mare
17.	Corvina umbra	Corbul de mare
18.	Carcinus moenas	Crabul de piatră
19.	Diogene pugillator	Pagurus
20.	Gaidropsarus mediterraneus	Galea
21.	Gobius cephalarges	Guvide de mare
22.	Gobius batrachocephalus	Hanos
23.	Gobius melanostomus	Strunghil
24.	Hippocampus h. microcoronatus	Căluț de mare
25.	Huso huso	Morunul
26.	Leander squilla	Creveta
27.	Mullus barbatus ponticus	Barbunul
28.	Morone labrax	Lavracul
29.	Mugil cephalus	Labanul
30.	Mugil auratus	Singhilul
31.	Mugil saliens	Ostreinos
32.	Nerophis ophidion teres	Ața de mare
33.	Odontogadus merlangus euxinus	Bacaliarul
34.	Ophidium barbatum	Cordeaua
35.	Pachigrapsus marmoratus	Crabul de iarbă
36.	Porthunus holsatus	Crabul de nisip
37.	Pleuronectes flesus luscus	Cambula
38.	Pomatomus saltatrix	Lufarul
39.	Raja clavata	Vulpea de mare
40.	Sciaena cirrosa	Milacopul
41.	Solea nasuta	Limba de mare

42. Salmo labrax	Păstrăvul de mare
43. Squalus acanthias	Rechinul
44. Scomber scombrus	Scrumbia albastră
48. Scophthalmus maeoticus	Smaridul
46. Sargus annularis	Sparosul
47. Scorpaena porcus	Scorpia de mare
48. Spicara smaris flexuosa	Calcanul
49. Syngnathus typhle argentatus	Acul de mare
50. Trachinus draco	Dragonul
51. Trygon pastinaca	Pisica de mare
52. Trigla lucerna	Rîndunica de mare
53. Uranoscopus scaber	Boul de mare

Fauna de apă dulce existentă în acvariu

1. Acipenser ruthenus	Cega
2. Alburnus alburnus	Obletul
3. Amiurus nebulosus	Somnul pitic
4. Brama brama	Plătica
5. Brama ballerus	Cosacul
6. Carassius auratus gibelio	Carasul
7. Carassius carassius	Caracuda
8. Cyprinus carpio	Crapul
9. Esox lucius	Știuca
10. Lepomis gibosus	Bibanul soare
11. Perca fluviatilis	Bibanul
12. Potamobius astacus	Rac de baltă
13. Rutilus rutilus carpathorossicus	Babușca
14. Sander lucioperca	Șalăul
15. Silurus glanis	Somnul
16. Scardinius erytrophthalmus	Roșioara
17. Tinca tinca	Linul
18. Vimba vimba natio carinata	Văduvița.

Peşti exotici existenţi în acvariu

1. Aequidens latifrons
2. Aequidens maroni
3. Aequidens portalegrensis
4. Astronotus ocellatus
5. Betta splendens
6. Brachydanio albolineatus
7. Brachydanio rerio
8. Carassius auratus
9. Cichlasoma meeki
10. Cichlasoma nigrofasciatum
11. Copeina arnoldi
12. Corynopoma riisei
13. Ctenobrycon spilurus
14. Corydoras schultzei
15. Colisa lalia
16. Danio malabaricus
17. Etroplus maculatus
18. Gymnocorymbus ternetzi
19. Haplochromis multicolor
20. Heterandria formosa
21. Hemigrammus caudovittatus
22. Hyphessobrycon innesi
23. Hyphessobrycon flammeus
24. Hyphessobrycon gracilis
25. Hyphessobrycon callistus
26. Hyphessobrycon minor
27. Hyphessobrycon pulchripinnis
28. Hyphessobrycon ornatus
29. Hyphessobrycon heterohabdus
30. Hyphessobrycon scholzei
31. Lebistes reticulatus
32. Limia nigrofasciata
33. Limia vittata
34. Macropodus concolor
35. Macropodus opercularis
36. Metynnis schreitmülleri
37. Melanotaenia maccullochi
38. Mollienisia sphenops
39. Mollienisia velifera
40. Nematobrycon palmeri
41. Pristella riddlei
42. Pterophillum scalare
43. Puntius filamentosus
44. Puntius pentazona
45. Puntius tetrazona
46. Puntius semifasciolatus
47. Puntius schuberti
48. Puntius stoliczkanus
49. Puntius conchonius
50. Platypoecillus maculatus
51. Puntius nigrofasciatus
52. Rasbora heteromorpha
53. Symphysdon discus
54. Tanichtys albonubes
55. Tilapia natalensis
56. Trichogaster leeri
57. Trichogaster trichopterus
58. Xiphophorus helleri

VIZITATI CRESCATORIA DE PESTI
EXOTICI A ACVARIULUI - CONSTANTA

ABC-ul
ACVARISTICII

Sfaturi ■ Sfaturi ■ Sfaturi

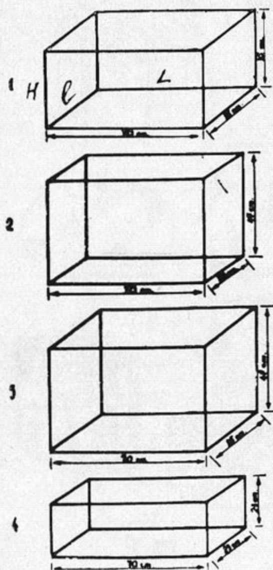

fig. 1

Forma şi dimensiunile unui acvariu sînt în funcţie de mai mulţi factori, ca: numărul exemplarelor şi comportarea lor în bazine, destinaţia bazinului, conformaţia peştilor, etc.

Mai uzuale sînt însă 4 tipuri (fig. 1) a căror dimensiuni se calculează astfel:

TIP. 1. acvarii pentru peşti ce înoată vioi şi în cîrduri. Exemplu: Danio malabaricus, Puntius conchonius, etc.

Pentru acest tip H=1/2 L şi l=1/2 L.

TIP. 2. acvarii pentru peşti înalţi şi plaţi ca: Pterophillum scalare, etc.

H=2/3 L şi l=1/3 L.

TIP. 3 acvarii ornamentale pentru expunerea în comun a mai multor specii: H=2/3 L şi l=1/2 L cu condiţia ca L să nu depăşească 75—80 cm.

TIP. 4 acvarii pentru reproducerea şi creşterea puilor.

H=1/3 L şi l=1/3 L.

După ce ne-am ales forma şi dimensiunile dorite, este necesar să ne hotărîm din ce material confecţionăm acvariul. În practica acvariană pînă în prezent se folosesc trei feluri de materiale pentru construcţia acvariilor, ca: fier, sticlă şi material plastic.

Cel mai indicat acvariu pentru creşterea peştilor este cel confecţionat din schelet metalic (fier cornier) placat cu geamuri din sticlă. Astfel de acvarii sînt f. rezistente, permit o vizibilitate perfectă a peştilor şi se pot executa de diferite forme şi dimensiuni (fig. 2)

Acvariul tip. a. — numărul mare de laturi îngreunează vizionarea peştilor.

tip. b. — acvariul cel mai frecvent întîlnit.

tip. c. — acvariu cu rama superioară răsucită în afară, f. rezistent la corodare.

tip. d. — acvariu cu rama superioară din plat-band metalic. Se foloseşte numai pentru acvarii mici.

tip. e. — acvariu confecţionat din cornier cu laturi neegale, foarte rezistent la corodare.

tip. f. — acvariu cu punte metalică de întărire.

tip. g. — acvariu mic, fără ramă superioară, confecţionat numai din colţare.

tip. h. — acvariu destinat fotografierii peştilor.

Acvarii complet din sticlă (fig. 3) bune pentru reproducerea peştilor ovipari, însă casante.

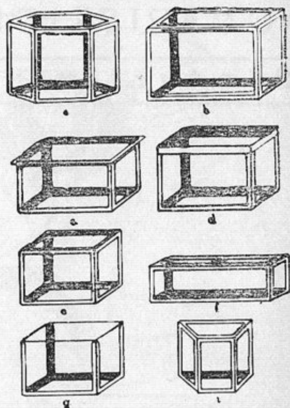

fig. 2

fig. 3

Scheletul metalic al unui acvariu este compus din două rame (superioară și inferioară) și patru colțare. (fig. 4), ansamblate prin sudură autogenă. Perpendicularitatea laturilor unui acvariu și egalitatea lor, se verifică cu ajutorul echerului. (fig. 5)

Tăierea geamurilor pentru un acvariu se face în ordinea următoare: prima dată se taie geamul de fund, apoi cele două geamuri laterale mari și în final geamurile mici din capetele acvariului. De regulă la tăierea geamurilor se lasă o toleranță de 2-3 mm. în lungime și înălțime, pentru a preveni eventualele dilatări, iar grosimea chitului după presare se apreciază în calcul la 3-4 mm. Exemplificarea calculului tăierii geamurilor: *Dimensiunile interioare ale ramei unui acvariu sînt: L=600. mm (lungime). l=300 mm. (lățime) și H=400 mm (înălțime). Grosimea geamului 6 mm.*

Pentru geamul de fund *L=600 mm — 3 mm (toleranță de dilatare) = 597 mm. iar l=300 mm — 3 mm = 297 mm.*

Pentru geamurile mari laterale *L=597 mm (lungime egală cu cea a geamului de fund) și H=400 mm. — (4 mm grosimea chitului, + 6 mm grosimea geamului + 3 mm toleranță de dilatare) = 387 mm.*

Pentru geamurile mici din capete H=387 mm. înălțime egală cu a lateralelor, iar l=300 mm. — (2 x 4 mm grosimea chitului) + (2 x 6 mm grosimea geamului) = 280 mm.

Este bine ca aceste geamuri din capete să intre foarte fest între cele două geamuri laterale.

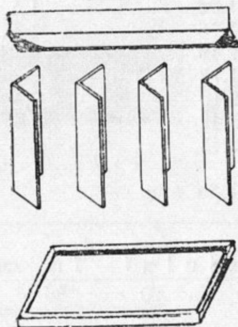

fig. 4

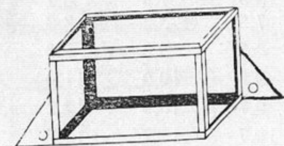

fig. 5

Elemente de calcul folosite la construcţia acvariilor.

Calculul dimensiunilor cornierului şi al grosimii tablei de fund.

Dimensiunea acvariului în mm Lung. Lăţ. Inălţ.	Dimensiunile fierului cornier cu aripi egale în mm	Greutatea fierului cornier cu aripi egale, pe ml. după DIN 1028	Grosimea tablei de fund în mm
500 x 250 x 250	25 x 25 x 3	1,12	1,0
500 x 400 x 500	25 x 25 x 4	1,45	1,0
600 x 300 x 250	30 x 30 x 3	1,36	1,0
600 x 400 x 500	30 x 30 x 4	1,78	1,5
800 x 300 x 300	30 x 30 x 3	1,36	1,5
800 x 300 x 400	30 x 30 x 4	1,78	1,5
800 x 400 x 500	35 x35 x 4	2,10	2
1000 x 400 x 400	30 x30 x 4	1,78	2
1000 x 300 x 500	35 x 35 x 4	2,10	2,5
1000 x 400 x 600	40 x 40 x 4	2,42	2,5
1200 x 500 x 500	40 x 40 x 4	2,42	3

Calculul grosimii geamului în mm.

Lung. acvariu în cm.	Înălţimea acvariului în cm.					
	30	40	50	60	70	80
30	2,8	3,4	4,4	—	—	—
40	3,3	4,3	5,1	6	6,6	7,4
50	3,8	5,1	5,8	6,5	7,3	8,2
60	4,1	5,6	6,5	7,5	8,2	8,8
70	4,2	6	7,2	8,5	9,0	9,3
80	4,4	6,3	7,7	9,3	10,0	11,0
90	4,6	6,5	8,2	9,7	10,9	12,2
100/110	6,3	6,9	8,7	10,7	12,2	13,7
110/130	6,9	7,1	9,1	11,4	13,1	14,9
130/150	9,1	9,2	11,1	11,7	13,6	16,1

grosimea geamului în mm. rezultă din intersecţia celor două coloane (a lungimii şi înălţimii acvariului).

Prinderea geamurilor pe scheletul metalic se face cu ajutorul chitului.

Chitul de fixare și etanșare a geamurilor se prepară după următoarea formulă: două părți (în greutate) praf de cretă și una parte praf de miniu de plumb. La acest amestec se adaugă prin frămîntare (întocmai ca la un aluat de pîine) cca. 200 gr. ulei de in dublu fiert, pentru fiecare kg .de chit preparat. După frămîntare chitul se lasă să stea pînă a doua zi, într-un loc mai călduros.

Dacă chitul este prea moale se adaugă praf de cretă și se frămîntă din nou.

Proba de chit bun se face executînd din chit o sferă ce se așează pe o planșetă. În cazul cînd își păstrează forma inițială chitul este bun, dacă însă se turtește exagerat prin greutatea proprie, chitul mai trebuie întărit cu praf de cretă.

Chituirea geamurilor se face în ordinea în care acestea au fost tăiate: geamul de fund, cele două laterale mari și geamurile mici din părți. După chituire acvariul se umple cu apă și se lasă să stea 5-6 zile, timp în care chitul face priză bună pe cornier.

În fig. 6 și 7 se poate vedea cum se așează chitul pentru fixarea geamurilor de fund și laterale.

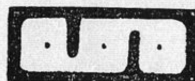
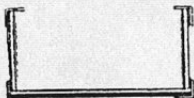

fig. 6

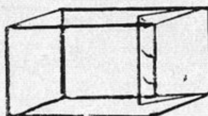

fig. 7

„Toaleta“ finală a acvariului se face prin curățirea resturilor de chit de pe geamuri, folosind în acest scop lama de ras și hîrtie moale. Operațiunea de curățire a acvariului, a geamurilor etc., întotdeauna se execută cu apă în el, existînd la început pericolul dislocării geamurilor prin presare cu mîna.

Pentru a împiedica pătrunderea prafului din încăpere în apa acvariului, acesta se acoperă cu un geam de sticlă, care se taie în lungime la cota interioară a bazinului și se sprijină pe niște cleme confecționate din materiale anticorosive. (fig. 8) Suporții de acvariu se confecționează în general din fier cornier, însă pentru bazinele mai mici, se pot folosi și cei din lemn. Ei trebuie să reziste la greutatea acvariului (cu apă în el), să nu se clatine, iar suprafața sa de sprijin să fie egală cu cea a bazinului.

Ei se pot executa simpli sau în trepte (fig. 9 și 10).

Proteguirea scheletului acvariului și a suporților metalici, împotriva corodării se face cu vopsea de miniu de plumb preparată din: 1 kg ulei de in fiert și 0,500 kg praf de miniu de plumb.

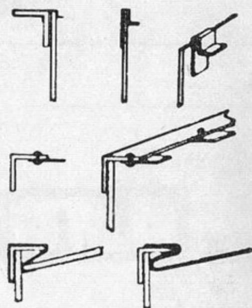

fig. 8

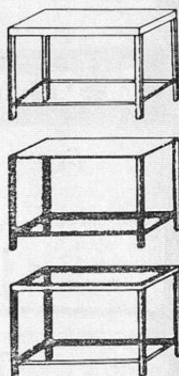

fig. 9

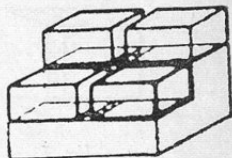

fig. 10

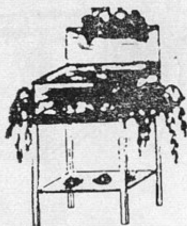

fig. 11

fig. 12

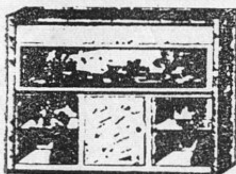

fig. 13

Acvariile ornamentale (fig. 11, 12, 13), contribuie în mod plăcut la decorarea căminului nostru. Ele pot fi folosite şi în alte scopuri, ca: acvariu jardinieră, acvariu bar, acvariu bibliotecă, etc.

Amenajarea acvariului constituie operaţiunea cea mai plăcută pentru un acvarist, deoarece ea este precedată imediat de popularea bazinului cu peşti. Amenajarea acvariului cuprinde o serie de lucrări pregătitoare, dintre care reamintim: curăţirea acvariului, alegerea şi spălarea nisipului, procurarea elementelor decorative necesare ornării bazinului, etc.

— Nisipul de rîu este cel mai indicat pentru amenajarea fundului acvariului. Nu se foloseşte nisipul de baltă sau de mare, deoarece este prea fin şi nu permite o circulaţie normală a aerului şi a apei în masa sa, provocînd putreziri ce degradează apa.

Spălarea nisipului se face într-o găleată emailată sau de material plastic, agitîndu-se tot timpul materialul cu o lopăţică. Operaţiunea continuă pînă ce în căldare apa de deasupra nisipului rămîne perfect clară, chiar dacă nisipul se mai răscoleşte în continuare.

Pentru combaterea unor eventuali paraziţi nisipul bine spălat se opăreşte cu apă fiartă.

Pentru fixarea plantelor în acvariu şi hrănirea lor, se foloseşte nisip spălat 3/4 şi nespălat 1/4.

Nisipul nespălat se aşează ca prim strat pe fundul acvariului şi numai în zona unde intenţionăm să punem plante. Peste acest strat care nu trebuie să depăşească în grosime 2 cm. se aşează nisipul spălat, de 4-6 cm. grosime şi se are în vedere ca înclinarea straturilor de nisip să fie spre faţa acvariului. (fig. 14).

În afara nisipului pentru amenajarea acvariului se mai folosesc şi alte elemente decorative, cum sînt: piatra naturală, lemnul, materialul plastic, scoicile, cimentul turnat, ceramica, coralii şi nucile de cocos. Dintre toate aceste materiale, cele mai indicate sînt: piatra naturală (granit, bazalt sau gnais) lemnul neprelucrat sub formă de rădăcini şi neutralizat de substanţele tanante, prin fierbere în soluţie concentrată de sare de bucătărie şi uneori ceramica sub formă de ghivece pentru plante.

Vopsirea geamului din spate se face cu pistolul cu vopsea „Duco" de culoare verde-măslinie sau cenuşiu-albăstruie.

Aşezarea pe înălţime a unui acvariu este de mare importanţă. El trebuie astfel instalat încît raza vizuală a observatorului, aşezat pe un scaun, să cadă exact la mijlocul geamului acvariului. (fig. 15).

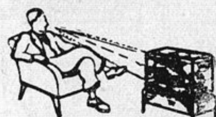
Aşezarea acvariului faţă de punctele cardinale este foarte importantă. Din experienţă s-a stabilit că aşezarea acvariului spre Nord nu este indicată din lipsă de lumină, de asemenea poziţia Sudică care primeşte prea multă lumină.

Favorabilă aşezării acvariului este poziţia Vestică şi cea mai bună cea Estică, în apropierea ferestrei, ca în fig. 16.

fig. 14

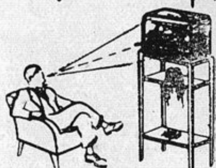
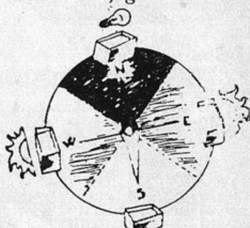

fig. 15

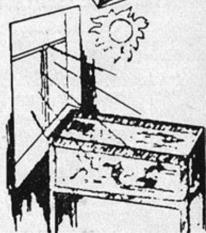

fig. 16.

Introducerea plantelor în acvariu se face înainte de a umple bazinul cu apă. Planta se curăţă de frunzele mai vechi şi se taie cu foarfeca vîrfurile rădăcinilor, pentru a se asigura o creştere mai viguroasă şi o mai bună fixare în sol.

Urmează dezinfecţia lor, prin îmbăierea timp de 5 minute într-o soluţie astringentă, compusă dintr-un litru de apă şi o lingură de supă cu piatră acră. După dezinfecţie se spală cu apă curată. Sădirea propriu-zisă se face la fel ca în fig. 17 (nici prea la suprafaţă dar nici prea în adîncime.) Plantele mai mici se sădesc în mijlocul acvariului, iar cele mari pe fund şi mai rare. După sădire se introduce în acvariu apa pregătită la temperatura optimă şi pentru a nu deranja decorul bazinului, apa se toarnă încet peste o hîrtie curată, ca în fig. 18. Se poate folosi în acest scop orice fel de apă dulce, potabilă, dar care să nu conţină în componenţa sa substanţe dăunătoare peştilor. De aceea se recomandă ca înainte de a folosi apa de canal pentru scopuri de acvaristică, să lăsăm să stea timp de 24 ore într-un vas de sticlă sau email, perioadă absolut necesară pentru eliminarea clorului.

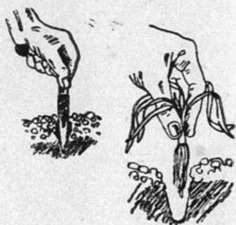

fig. 17

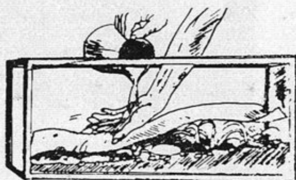

fig. 18

Popularea acvariului cu plante trebuie să fie într-un perfect echilibru cu numărul peştilor. fig. 19.

Din experienţa acvaristică se cunoaşte că un peşte de 7-10 cm. lungime are nevoie de 5 litri apă, atunci cînd acvariul este bine plantat şi primeşte suficientă lumină.

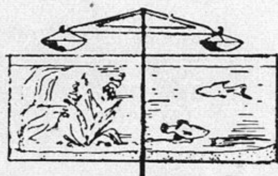

fig. 19

Procurarea plantelor de acvariu se poate realiza pe două căi. Prima cale este recoltarea directă din lacurile şi bălţile noastre a unor specii de plante acvatice autohtone, ca: Vallisneria spiralis (fig. 20) Elodea sp. (fig. 21) Myriophyllum şi Cerathophyllum sp., Sagittaria, etc.

Atunci cînd este vorba de specii exotice neadaptate la condiţiile noastre, ca: Ceratopteris thalictroides, Cryptocoryne (fig. 22,23), Cabomba, etc. ne vom adresa specialiştilor care se ocupă cu creşterea şi vînzarea plantelor acvatice, sau grădinilor botanice specializate.

Alături de plante în acvariu se află peştii. Cei mai docili şi comuni peşti de acvariu sînt peştii vivipari (care nasc pui vii), ca: Xiphophorus helleri, Lebistes reticulatus, Mollienisia sphenops, etc.

De asemenea, o serie de peşti ovipari (ce se înmulţesc prin icre) ce fac parte din marea familie a Cyprinidaelor, ca: Puntius conchonius, P. tetrazona, P. schuberti, Brachydanio rerio, Danio malabaricus, etc. pot fi crescuţi cu uşurinţă în acvariu, nefiind prea pretenţioşi la hrană. Dintre peştii răpitori (fam. Cichlidae) Pterophillum scalare este un peşte îndrăgit de amatorii de acvarii pentru frumuseţea sa, însă se creşte mai greu, deoarece preferă hrană vie.

Dintre peştii cu „labirint" Macropozii şi Trichogasterii prin felul lor de viaţă şi coloritul lor plăcut, sînt f. indicaţi pentru acvarii.

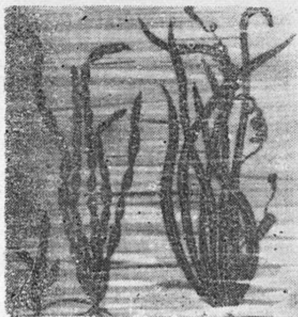

fig. 20

fig. 21

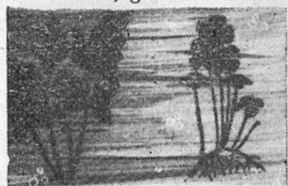

fig. 22

fig. 23

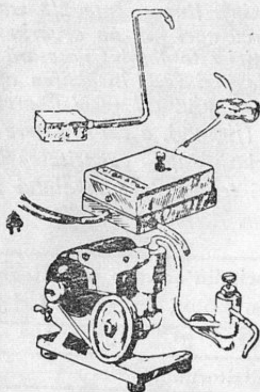

fig. 24

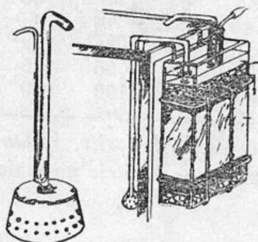

fig. 25

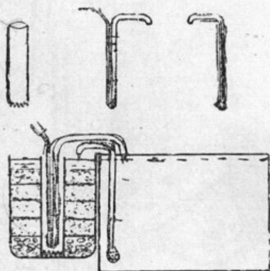

fig. 26

Lipsa plantelor dintr-un acvariu sau suprapopularea sa, face indispensabilă folosirea mijloacelor tehnice ajutătoare. Dintre acestea mai importante sînt dispozitivele de aerisire și filtrare.

Scopul principal al aerisirii este aprovizionarea apei cu oxigen, peste cantitatea produsă de plante și crearea unui curent de apă în acvariu, foarte preferat de unii pești.

Cea mai simplă instalație de aerisire se compune dintr-o pompă de aer manuală, furtun cauciuc, un rezervor de aer și dispozitiv de spargere a bulei de aer (diuză) confecționat din piatră ponce sau trestie de mare. Cele mai eficace dispozitive de aerisire sînt electrocompresoarele și vibratoarele. (fig. 24).

În paralel cu aerisirea apei, de foarte mare importanță pentru viața peștilor este și filtrarea ei. Filtrarea se poate realiza prin dispozitive speciale (filtre) — (fig. 25), amplasate în interiorul sau exteriorul acvariului. Filtrele asigură limpezirea apei prin absorbția particolelor de praf de la suprafața apei, a substanțelor și gazelor solvite nocive pentru pești și a materiei organice descompuse, de origine animală sau vegetală.

Elementele componente ale unui filtru exterior sînt, pietriș mărgăritar, cărbune activ, și vată artificială (perlon sau relon).

Montarea filtrului și a dispozitivelor anexe se poate vedea din fig. 26 și 27.

Filtrul interior are ca material filtrant numai vată de perlon și se instalează îngropat în nisip.

Cutia de filtrare se poate confecționa din tablă galvanizată sau complet din sticlă.

Pe lîngă filtrare și aerisire un acvariu mai este dotat cu instalație de încălzire a apei și iluminat. Un astfel de acvariu complet utilat se poate vedea în fig. 27.

Iluminarea acvariului se face cu becuri normale (cu filament) sau fluorescente. Din experiență s-a stabilit că pentru iluminarea unui acvariu cu becuri normale, în mod satisfăcător pentru plante sînt necesari 2 wați pentru 100 cm², iar în cazul luminii fluorescente 2/3 wați.

Încălzirea apei într-un acvariu cu pești exotici este absolut necesară în perioadele mai reci. Încălzirea apei se face cu ajutorul încălzitoarelor electrice (fig. 28), a căror putere în wați variază după capacitatea bazinului și temperatura mediului înconjurător. Astfel:

Capacitatea bazinului în litri.	Încălzirea dorită a apei din acvariu peste temperatura mediului înconjurător, în grade Celsius.							
	2⁰	3⁰	4⁰	5⁰	6⁰	8⁰	10⁰	12⁰
	Puterea în wați a încălzitorului.							
10	5	7	9	11	13	18	22	27
20	8	12	16	20	24	32	39	47
30	11	16	22	28	33	44	55	66
40	14	20	27	34	40	54	67	80
60	18	26	34	42	51	68	85	102
80	19	29	38	48	57	77	96	115
100	20	30	40	50	60	80	100	120

Un sistem de termoreglare automată a temperaturii dorite, înlătură pericolul creșterii sau descreșterii temperaturii peste limitele normale.

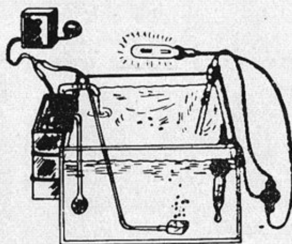

fig. 27

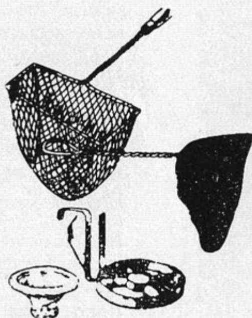

fig. 29

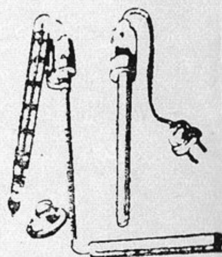

fig. 28

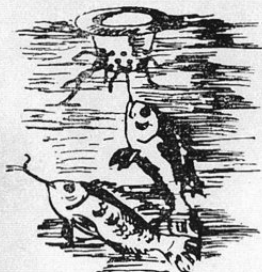

fig. 30

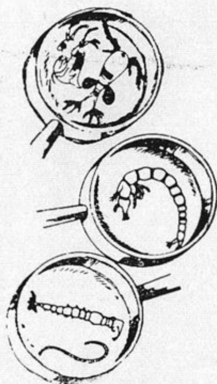

fig. 31

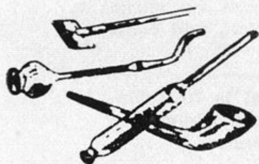

fig. 32

Inelul de hrană perforat (fig. 29, 30) ce se confecţionează din sticlă sau celuloid, ajută pe acvarist la administrarea în mod uniform a hranei vii destinată peştilor. De asemenea mincioagele confecţionate din plasă rară sau mai deasă sînt indispensabile pentru activitatea acvaristică.

Hrana ce se acordă peştilor de acvariu variază în funcţie de condiţiile locale ale fiecărui biotop, în general predominînd aşa-zişii „purici de baltă", care sînt mici crustacee din genurile: Daphnia şi Cyclops (fig. 31), care se consumă de către peşti în stare vie sau uscată.

O hrană mult mai nutritivă pentru peşti o constituie larvele de muşte. Acestea au aspect de viermi de culoare roşie sau albă (fig. 31). Larvele de Chironomus, Tubifex sau Encytreae sînt foarte preferate de peşti, care le mănîncă din lăcomie pînă mor; Larvele de Chironomus sau Tubifex se recoltează din nămolul bălţilor.

Encytreaele se cresc în lădiţe speciale de fiecare amator de acvariu. Unor peşti mai mari (din fam. Cichlidae) li se pot distribui uneori rîme roşii. De asemenea, se mai dă ca hrană şi crustaceul Artemia salina existent în lacul Techirghiol — jud. Constanţa.

Hrana peştilor se va distribui de 2 ori pe zi (dimineaţa şi după-amiaza) şi nu trebuie dată în exces. Mai bine mai puţină hrană, decît prea multă.

In fig. 32 se pot vedea unele dispozitive ajutătoare pentru curăţirea de murdărie a fundului acvariului, ca: pipeta şi tubul de absorţie, răzuitorul de geam şi clopotul pentru prins puietul.

Redactor responsabil : ing. Maura Iacob.
Tehnoredactor: David Bratu

Dat la cules 15 a VIII-a 1968. Bun de tipar 15 a X-a 1968. Apărut 1968. Tiraj 10.000 ex. Broșate 10.000 ex. Hîrtie cretată format 700 x 1000/32, gramaj 80 g/m2. Coli ed. 3. Coli tipar 6.

Tiparul executat sub comanda nr. 1049 la Intreprinderea poligrafică „Dobrogea", str. Filimon Sîrbu nr. 5 Constanța — Republica Socialistă România.

PREȚUL LEI 5

